

một chút mưa thơm

111

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ BÚT :
QUẢN LÝ :
THƯ KÝ :
PHÁI VIÊN :

VŨ MỘNG LONG
ĐẶNG XUÂN CÔN
ĐINH TIẾN LUYỆN
PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U Ā N B Á O R A N G À Y T H Ứ N Ā M

9B115 Thành Mẫu, Chí Hòa — Hộp thư : 1146 — Điện thoại : 40822

VĂN

buổi chiều chim bay
xót ngọn cỏ may
rồi cũng dàu phai
nhớ hết hoa vàng
soi lại bóng mình
hạnh ngộ
một thời để nhớ

DON MOSER
PHAN UYÊN HOÀI
ĐỒNG NGHỊ
MÂY HẠ
KIỀU GIANG
THANH
NGUYỄN THỊ VÒNG VANG

T H Ơ

từ kể tường. nguyên tấn sĩ. hoài nhiên đạo. nguyên thương
hoài. tôn nữ thu dung. nguyên lựa đào

TRUYỆN DÀI

anh chi yêu dấu
mưa nguyệt cầm
một chút mưa thơm
người con gái mắt nai

ĐINH TIẾN LUYỆN
TỪ KỂ TƯỜNG
MUỜNG MẢN
KIẾN VÀNG

MỤC THƯỜNG XUYÊN

biết một biết mười
chạp phở
bệnh mới lớn
tuổi ngọc và bạn ngọc

NGUYỄN THẾ
TỔ HỢP KIẾN
NGUYỄN TUẤN ANH
TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC

NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 19-7-73

đến ngày 26-7-73

số 111

năm
thứ
ba

giá 80đ.

LỤC BÁT

TỪ KÈ TƯỜNG

bão nhỏ

Tay che trời rét đi về
Áo em trắng cả tư bề không gian
Ngày mưa cây rụng lá vàng
Hồn anh cũng mỗi theo hàng điện đen
Sóng buồn sóng tưởng run lên
Mấy con tàu thả điệu kèn đám ma
Lâm than với lũ cây già
Mùa bông đã hết đời xa sắp gần
Tình ta thôi cũng phân vân
Nửa vai gió rét nửa phần mắt thiêu
Nghe mưa gõ khắp trong chiều
Ngày thôi sắp tắt mờ theo dáng người.

mùa thi của vắn

Cây vừa xanh lá ngủ mê
Bầy chim sẻ bỗng bay về phố đông
Chiều hôm qua trái ngô đồng
Rụng ngoài cửa với mùa bông úa tàn
Những con ve cũng kêu vang
Đầu cành phượng đỏ trưa vàng nắng thối
Mùa thi mặc áo da trời
Những trang giấy vỡ đầy lời thiết tha
Mùa sau em mặc áo hoa
Nhớ anh cách vắn đường xa cũng gần
Bây giờ nắng đỏ ngoài sân
Những chùm thương nhớ đau dần ngón tay.

viễn phố

Người đi xa hút lưng mây
Chút hương để lại trong tay áo mờ
Nghe rừng thay lá như mưa
Gió se da thịt gọi vắn nhớ nhung
Thời gian nhịp gõ muôn trùng
Những ngày tháng cũ trôi cùng bước đi
Điệu buồn rũ rượi trên mi
Có giọng nước mắt thầm thì tiễn nhau
Người đi gió cũng sang đèo
Mùa hoa đại trắng trong chiều buồn tênh
Xe qua đường cũ gập ghềnh
Lòng tôi bến vắng lênh đênh phố người.

MỘT THỜI ĐỂ NHỚ □ NGUYỄN THỊ VÔNG VANG

Buổi học chiều đã không còn là một khó khăn. Đôi mắt đã thôi nhìn chăm mắt chiếc đồng hồ nhỏ đeo trên tay bạn, đợi một hồi chuông khi cơn mưa đầu mùa bất ngờ đổ xuống. Những cơn gió mang theo hơi nước lạnh tỏa đầy vuông lớp nhỏ cùng ngàn giọt mưa buồn rụng trên cửa kính. Nom như những hàng lệ trào ra từ một đôi mắt nào đó. Một mùa mưa nữa đã trở về. Tiếng nhắc thầm như thể vang trong tim. Mùa mưa về khoác áo mới lên những đóa phượng hồng, nở rộ hai hàng ven sân học. Làm hồng hơn những ngón tay mềm ngai ngừng hứng nước mưa giọt trên ban công vắng, mà khuất sau những ô cửa lớp kính mù là đôi con mắt nhìn đắm đắm tha thiết. Mùa mưa về mang bước chân hải lý. Vội vã đi vào hồn những bước bằng khuâng. Và phố nhỏ buồn hiu, sương giăng dệt lá hình như cũng chuyển mình theo thời tiết sang mùa.

Từ vuông cửa kính nhìn ra, thấu tới một bầu trời sũng nước mênh mông và những giọt rơi nghiêng vỡ trên nghìn phiến đá xanh không chờ nổi một ước mơ, em chẳng thấy gì ngoài khuôn mặt Tâm kẻ sát bên nhắc khẽ: «Đừng thần thờ như vậy nữa Hương. Đã hứa với tao là không còn buồn sao mắt mày luôn long lanh. Người ta như thoảng gió tạt ngang đời thì tội gì chắt chiu hoài kỷ niệm». Chưa bao giờ em thấy mình tủi thân đến thế. Và đôi môi phải cắn vào nhau cho đừng vang tiếng nấc. Ồi mắt đen buồn của Tâm làm sao còn dám hứa không buồn với ai một lần nào nữa. Quả huynh đến và đi như cơn gió. Cơn gió cuốn theo của em tất cả tin yêu. Tin trong mắt nâu tròn là chứa cả một trời hạnh phúc. Tin trong miệng nhếch cười là cất hết mọi niềm sầu nỗi chán. Mà trong một phút không ngờ. Giọt nước mắt trơn lại rất ngậm ngùi nhỏ trên tay.

Tháng năm với mưa trắng mờ hai hàng cây cao vút dẫn đến trường. Với lọn tócбет nước ngậm ngang môi thấy mặt lòng. Với bóng co ro

trong áo len nâu thui thui mỗi trưa chiều tan học. Tháng năm về cùng những tờ thư cất kỹ trong tủ được lấy ra xem lại. Cùng trong một góc nhớ có đôi mắt buồn với vợ nhìn theo. Đó là lúc bóng về lồng lộng trong mơ như màu hoa vàng đã trở thành kỷ niệm tuyệt vời. Đó là lúc nụ cười nở rất khó khăn trên hai cánh môi khô. Mà như em đã hoài hoài nhấn nhủ cùng mình, những nỗi buồn hôm nay làm ta khóc. Biết đâu lại chính là tiếng cười làm ta vui mai sau, mỗi khi nhớ lại. Thi huynh à! trái tim của em nhỏ vẫn còn khó bảo như xưa. Như thể trong đôi mắt mở tròn chưa một lần vương bụi. Quả em nhỏ của huynh vẫn còn chịu khó cứng đầu để làm gay với cả mình. Mà nào có ích lợi chi. Khi tối về giăng sương mờ lạnh, chỉ một mình ngồi bó gối trước thềm nhà, thầm lặng khóc. Hay trong những tiệc vui, cũng cố chuồn ra khỏi đám bạn bè, tìm một nơi khuất lấp ngồi ngơ ngẩn. Hỡi huynh yêu quý dường nào. Nỗi buồn mà ta không thể tỏ cho ai hay, mới chính là niềm đau ám ảnh tâm hồn nhiều nhất.

Xưa có mắt huynh nhìn sau một hàng dâm bụt. Lá xanh hoa đỏ thật đậm đà nhưng làm sao che khuất màu mắt buồn như sương, mái tóc mềm mượt vẻ trẻ thơ và giọng nói trầm u uẩn như mưa. Xưa có em lần đầu ngồi ngơ ngẩn nghe huynh đàn Cảnh Hoa Trắng. « Một đàn chim tóc trắng bay về qua trần gian báo tin rằng: Có nàng Giáng Hương. Nàng ngồi trên cung vắng trong một đêm đầu trăng, phá then vàng bước vào vườn hoang. » Tiếng ngân sau cùng rơi hẫng vào khoảng không thình lạng. Cùng mắt nhìn dăm dăm khó hiểu. Mắt nâu à! em không ngờ kỷ niệm lại choáng ngợp ngày giờ nhiều như thế. Làm ngậm ngùi tâm hồn nhiều như thế. Như huynh còn u uẩn nhìn em mới hôm qua, hôm kia thôi. Nói như thế. Có nghĩa em lại thất bại với chính mình rồi. Trước nước mắt của trái tim. Nghị lực đã héo mềm như lá. Nhưng em hiểu. Kỷ niệm sẽ loãng dần theo từng tờ lịch phủ lên. Bởi không ai có thể tự hào. Mình sống được giữa đời nhờ chỉ biết quay nhìn về quá khứ và niềm đau ẩn dấu nơi tim. Phải còn thấy lại những ngày vui. Nhưng hỡi huynh. Em có một kiếp xưa không tuyệt vời như lời huynh hát để làm cảnh hoa dù ứa héo trong tay huynh xa xót. Bởi em thi ngàn đời như ngọn lau lã trên dốc dẫn lên đồi mây phủ thôi huynh.

Phiêu Tâm vẫn hoài trêu chọc em. Nhỏ cứ bất ngờ đến và lững lững đi sau khi mượn sách, sau khi giảng về tình đời và sau khi hát hò rên siết: « Chớ hỏi tại sao. Tim em lúc lắc. Lúc lắc vì gì. Lúc lắc vì ai » mà đã bảo nhỏ cứ tỉnh bơ mặc cho em ngồi nguyệt dãi nguyệt ngẩn. Em biết bạn yêu quý của em đã chẳng một phút nào yên ổn khi thấy em tay chống cằm, mắt nhìn ra khoảng trời không. Em biết Phiêu Tâm muốn kéo em vào nếp sống ồn ào, đùa vui của nhỏ (nhưng đâu

phải cứ hòa mình vào một đời sống khác là đã tách rời hẳn bản chất riêng biệt của mình). Ngày của em là khép kín trong nhà. Trong một khoảng trời quá nhỏ cho mắt nhìn ngây ngất. Trong tiếng nhạc và tiếng nói cười hỗn độn vây quanh. Ngày của em là từng giọt pha lê kết chuỗi choàng quanh kỷ niệm. Còn ngày của nhỏ. Là tất cả đùa vui trước mặt, sau lưng. Không một hội họp nào vắng mặt Sóc Nâu. Không một chơi xa nào vắng tiếng cười cùng dáng tinh nhanh của loài sóc suốt đời không biết khóc là gì. Như tối Giáng Sinh với bước chân nhẩy nhót nhỏ vào nhà, với nón nhọn có tua và vòng hột trên chân rung từng hồi ròn rã mỗi nhịp vui. Như sáng sinh hoạt với áo trắng bỏ trong quần thật ngộ, nhỏ đứng trên khán đài tròn mắt ngó nghiêng nghiêng. Như những lần cắm trại, nhỏ gọn gàng tháo vát như trai với ba lô sau lưng, nón nhỏ trên đầu và giày ba-ta nhẩy nhót như chim, Đối với Phiêu Tâm. Em như cọng rong rất tội nghiệp, rất ử sầu sống nương trên kẽ đá cuộc đời mà mỗi phút giây là mỗi lúc tách xa dần đời sống chung quanh. Em biết mình chẳng là gì. Như con nhỏ lọ lem bước chân về khung mây nghe lạc loài vô kể. Như chiếc guốc trôi hoài trên dòng sông ngẫu đổ nước buồn tìm mãi niềm vui.

Có một lần Phiêu Tâm trở nên già dặn để nói với em : «Hẳn Hương biết. Đời sống là một thay đổi không ngừng. Người ta có thể đánh rơi hạnh phúc trong một lúc không ngờ nhưng còn cả khoảng đời trước mắt đâu chỉ để hoài thương tiếc. Hương còn bao hạnh phúc vây quanh bao bồn phận đợi chờ thì không thể vì một phút vô tình mà buông rơi tất cả». Em biết nhỏ đã vì ai mà khuyên em câu ấy. Nhưng em thì có muốn ai thương xót, tội nghiệp gì. Em chỉ muốn là em. Là tảng băng lạnh lẽo mọi phần. Là con đường mịt mù dẫn đến ngõ về tim. Em thì suốt đời chỉ muốn làm hạt đậu đen thương mến như gì gì của Phố Hạ thôi. Dù rằng có một lần nào đó. Hạt đậu vỡ bày ra giọt rượu đắng hờn.

«Có phải đi luôn viết thư cho Hương để mong rằng Hương lo lắng sách vở hơn. Hương sống vui vào tuổi đó. Mở tâm hồn cho những rung cảm trong sạch tuyệt vời. Quay lưng với tất cả những bến bờ biết đâu sẽ có nhiều xót xa đeo đẳng cả đời. Nói như thế để Hương biết rằng, đi Nga để ý cháu từng tháng, từng ngày. Rằng chả ngôn từ nào kể cho cháu biết đi đã buồn biết bao nhiêu khi nghe chuyện đó...» Lời khuyên của Phố Hạ trong một lá thư gửi đến không ngờ giữa một trưa trời oi ả. Nắng ngon như miếng bánh quế ròn trong ngày vui áo dài khăn cười. Nắng liếm từng vuông sân gạch kêu ròn mỗi nhịp guốc vui. Và nắng mừng cho mắt đen vui hơn một lần tay nắm. Em nhớ Lê thường chê em hơi knét như củ khoai lang vùi cháy trong tro. Đắng nghét như hột

chanh bắt ngờ cắn phải khi ngậm nước uống đang ngọt cả hồn. Vì biết em thích đề đầu trần đi trong nắng gắt. Vì biết em hay mai mĩa đủ điều

Lê là bạn em. Bạn từ cái thời xa lơ xa lắc còn chơi chung chưa biết ngược. Và em mến Lê vì cái tính bình thường của hắn — không biết rào đón quanh co như huynh đệ làm em khóc. Lê giản dị, xuề xòa cho em cái ảo tưởng được hòa mình cùng hắn vào cuộc đời phẳng lặng đang trôi. Lê yêu mến Phạm Duy hơn cả người tình. Ham thích cảnh «anh theo Ngọ về» còn hơn những bài học đáng lẽ phải dở dành cho tương lai trước mắt. Đáng này, hắn chỉ mê mãi theo những đuôi bắt xa xôi. Theo những cô nữ sinh nổi tiếng hoa khôi nhưng chanh chua hơn dấm. Nhớ có lần hắn mang một mặt bánh bao đến nhà, ủ rũ ngồi trong ghế, ai hỏi cũng không thừa và bắt ngờ hắn chạy ào ra cửa sau khi nhét vào tay em lá thư trả lời của một cô nhỏ Pleime. Trong thư kẻ được theo đuổi đã dùng một giọng văn rất ngọt khuyên kẻ đi theo như lời em khuyên chú con còn nhỏ ham chơi. Rằng thôi từ nay đừng cúp học chơi rong. Rằng từ nay phải biết nghe lời chị để chị thương mỗi tháng thưởng cho vài cục kẹo ngậm vui. Và cũng theo lời kẻ lại của Lê. Sau, hai người thương nhau vô kể. Quả tình yêu đôi khi cũng bắt đầu từ lòng khinh rẻ, coi thường. Đầu như mình trọng nhau đến xa xôi. Đến cuối cùng cũng mất khóc, mất buồn tìm nhau suốt kiếp.

Trong một cuốn nhật ký xưa, hôm qua xem lại. Nhìn bức hình Phố Hạ vẽ theo bìa một tờ tuần báo mà lòng buồn quá đỗi. Hình vẽ một cô gái dáng gầy tóc dài đứng xoay lưng lại với một rừng hoa tím cổ đại đằng sau. Trước mặt là trời thênh thang với muôn cụm mây tím đan dày. Trước mặt là khoảng không vô cùng với gió lùa bay từng cơn tóc dạt về phía buồn phiền. Em đã có lần muốn vẽ ra tấm khác gợi về xứ sương mù mà sao trái tim còn hoài ray rứt. Huynh lạ lùng như thoáng khói loãng tan thì còn nói thêm gì về «một nửa thiên đường». Huynh lạnh lẽo như băng tuyết làm em nước mắt chảy ròng mà chân không dám bước gần. Ý em muốn nói với mắt nâu rằng. Thiên đường của chúng mình giờ ngậm ngùi thu lại. Để chỉ mỗi mình em đứng mới vừa. Người xưa mong tìm đến thiên thai, mong được thấy bỗng lai với cỏ cây nhuộm màu huyền hoặc. Còn riêng em thì hiểu... Thiên thai buồn như hạt nước mắt hôm nào em khóc cùng mưa. Thiên thai sâu như một nhũm mây hôm nào Huynh nhìn em xa lạ. Lý do dễ nhất vì thiên đường chỉ có mỗi mình em. Vì cỏ cây không biết rừng mình đôi sắc theo mỗi khi gió sang mùa. Vì tiên nữ có bao giờ biết buồn, biết khóc như người

Huynh rồi cũng như Phố Hạ trách móc em rằng sao còn chịu khó mở cửa tim đón gió buồn vào. Rằng sao cứ cố kéo theo những chuỗi âu sầu đáng lẽ phải quên. Nếu như cả hai bóng thân yêu đều biết. Đêm ngày em cầu mong cho lòng yên ổn, cho nước mắt trở ngược vào tim cho các nhỏ bạn thôi ái ngại nhìn mắt đen đung không trong giờ học khóc ngùi, hẳn đã không bỏ em trong một xó lãng quên. Nếu như huynh và Phố Hạ biết. Em phải can đảm đường nào mới không khóc khi nhìn áo trắng về thui thui trên đường dài xa hút, hẳn đã không quên chút thì giờ viết cho em vài lời thân mến. Phố nhỏ thì dễ thương lắm. Người phố nhỏ thì hiền hòa lắm. Nhưng chỉ cho em toàn những điều cay đắng đến không ngờ. Nên cứ phải làm ngơ như không biết trước những lời bình phẩm vô tình. Các bạn em ở nơi xa hẳn đã rất buồn nếu ngày Thỏ Trắng về nghe kể lại. Em giờ buồn hơn trước, giờ quên hết Bàng Khuàng lẫn Cỏ May hay khóc hay hờn. Các bạn em hẳn sẽ rất buồn nếu biết em mắt không còn vui như thuở nhỏ. Mọi không còn tươi như thuở nào đã mất. Thì cũng đành lòng nói lên lời từ giã chữ huynh. Và em thì lòng nào nhỏ nước mắt lên những tâm hồn cây cỏ thật thà ấy.

Cả ngôi nhà thần tượng, xưa em hay lần tới giờ, cũng làm ra vẻ lạ xa. Nơi đó đã một lần nghe em giọng nhỏ như ru ngâm Đôi Bờ của Quang Dũng. Nơi đó biết bao lần in dấu chân em nhảy nhót như chim. Đây khung cửa vòng cung có dáng mái tóc dài thả bay cùng gió. Đây những bậc đá hoa có dáng huynh ngồi nhỏ to cùng hoa cỏ. Mà hôm nay em lại, chỉ thấy rêu phủ bạt thêm, mang giăng cửa ngõ và cỏ cao khuất lối đi về. Mà hôm nay em lại, chỉ thấy mây trắng xóa trên đầu, chỉ thấy gió gọi nước mắt lên trời thả theo mưa xuống biển. Đời sống của em mờ hồ lắm. Huynh làm sao hiểu được như điều không thật có giữa đời. Như lớp sa mù phủ trùm sự thật. Xưa, sao em khóc khi nhìn giàn đậu trước sân lá hoa khô úa. Xưa, sao em buồn khi nhìn hai ngọn cỏ may cùng đầu vào nhau trong cơn gió. Huynh à! Rời tay nhau để mong lòng yên ổn, để giữ hoài hình ảnh đẹp trong tim. Mà sao em còn mắt ướt mãi thôi. Nếu biết được điều này hẳn huynh cũng xót xa. Con nhỏ vẫn còn khó bảo như xưa. Nhưng em thì có muốn nhận nơi ai lòng thương hại. Bởi nỗi đau đối với tim em, cũng đã thường rồi.

Bạn em thường bảo : « Hình như huynh của mày muốn làm cho mọi người đều yêu thương mình. Chứ thật trong tim đã có chủ lâu rồi ». Trái tim nghe mà thất lại. Nước mắt nghe mà muốn ràn. Làm sao em nói cho trái tim hiểu. Bóng hạnh phúc thì mong manh. Người thương mến thì xa vời. Nên phải cười như hoa, riu rít như chim cùng.

chúng bạn. Mà nụ cười giọng nói mới nghẹn ngào. Huynh xa như sao. Làm em khóc. Huynh lạnh như băng. Như bộ mặt em cố tạo ra mỗi lần hôn mẹ. Bộ mặt thì khó thương mà nước mắt vẫn làm mưa mỗi lần tưởng tới. Huynh mới đúng là niềm thất vọng của em. Là nỗi đau ẩn nơi sâu nhất của tâm hồn. Không thể làm quên. Như thể những đóa hoa vàng đã tuyệt vời hoải trong mắt ngó. Như thể hạnh phúc chỉ bắt nguồn từ sau nỗi đau khổ.

Một thuở nào em ngỡ đã xa, có nắng ươm dài trên mười ngón mảnh tơ mây nấn từng phím tơ trầm, có tóc ngắn ngang vai ủ thơm từng sợi. Mà cách một thân cây, có bóng dựa, miệng nhếch cười xa vắng và tay khoanh lạnh lẽo là đôi con mắt nhìn lóng lánh hơi sương. Sương thì nhiều vô tận, thì buốt đến tận hồn nên chẳng một ngón mây nào dám đỡ vỗ về. Nền đề tới về giận mình sao yếu đuối vô cùng trước mặt người xa. Em vẫn muốn huynh nghĩ. Mắt đen thừa can đảm để khuyên bảo trái tim. Mắt đen thì có cần gì đôi lời thăm hỏi vu vơ. Mắt đen đủ sức đứng trên đồi mây phủ một mình, để coi ai như cánh chim rừng bay vút lên không. Vô tình trong một lúc. Tảng băng lạnh đã nhẹ nhàng tan, bày ra một nhung nhờ không nguôi cho ngày về mặt quá đôi mơ hồ.

Nơi phố nhỏ của em. Ngày tháng sẽ buồn hơn chút nữa. Nỗi buồn đủ cho nhịp đập của trái tim chậm lại rất ngỡ ngàng. Đủ cho hai bàn tay lau hoải đôi mắt tối. Nơi các bạn nhỏ của em ở. Ngày trở về sẽ cách trở nhìn trùng. Một khoảng xa không đủ cho kẻ về thấy mặt lần sau. Thế có nghĩa đã quay lưng. Thì cũng tỉ như lời vẫy chào thỉnh lặng gửi đến nhau. Cho mắt huynh mãi buồn. Và mắt em hoải mờ mịt bóng mây.

NGUYỄN THỊ VÒNG VANG

TẬP NHẠC TẶNG TUỔI TRẺ VIỆT NAM 1973

HOAN CA

PHẠM DUY

GỒM 10 BÌNH CA • 4 NỮ CA • 3 ĐỒNG DAO
DO PHONG TRÀO DU CA ẤN HÀNH

THANH ● HẠNH NGỘ

Tôi đã nói : « em có một trái tim nhỏ nhoi và một niềm hạnh phúc vĩ đại » khi chàng cầm tay tôi và ngỏ lời. Nơi tôi đứng là tấm thảm cỏ xanh rì, trên đó còn có cả những khóm cây tôi chẳng hề biết tên. Đôi chân tôi run rẩy, đôi tay tôi ngượng ngùng, khi bóng chàng thẳng thốt bay đến, gót chân chàng chạm vào chùm hoa nào đó và hình như đã kêu lên thành tiếng thật êm tai, nhưng chàng vẫn khoan thai và không hề dừng lại, chàng đã đến bên tôi. Chiếc áo đỏ chàng mặc chiếu vào tấm khăn choàng màu trắng tôi đeo nơi cổ sáng lên những ngân hà tôi thường gặp vào những đêm cô đơn. Bàn tay chàng đặt nhẹ trên vai tôi. Đôi vai đã ưu tư rờn rã bao nhiêu năm trời hiu quạnh. Bàn tay chàng đưa lên và một ngón chỉ về hướng mặt trời : « Nơi đó có một khu vườn, có cây đau khổ, có cây hạnh phúc, có người gian ác để giữ cây đau khổ và có người thánh thiện để giữ cây hạnh phúc ». Tôi nhìn chàng với ánh mắt thẹn thùng, bàn tay yếu đuối tôi được bao bọc bởi bàn tay chàng đầy quyền uy. Khi chàng cúi xuống tôi thấy những đốm ánh sáng trong mắt chàng long lanh. Tôi đã dùng giọng nói thật nhẹ nhàng hỏi chàng về cái ánh sáng đó. Chàng mỉm cười trả lời với ánh mắt huyền diệu : « Đó là tình yêu của thượng đế, mà trong tình yêu của ngài có tình yêu của loài người, của đôi ta ». Tôi cười nói với chàng, tôi biết nụ cười tôi ngây ngô lắm, vì chàng đã chẳng hát vì von khi tôi cười là gì đó. Sau khi hát, chàng trả tôi về nơi chiếc lồng son đã nhốt tôi bao ngày tháng, chàng gửi tôi nụ hôn nơi trán và hẹn một sáng bình minh. Nhìn dáng chàng nhấp nhô qua những song sắt sơn xanh nơi khung cửa hẹp, tôi thờ thẩn ôm lấy tim tôi. Chàng ơi ! em có một trái tim nhỏ nhoi và một niềm hạnh phúc vĩ đại.

Bạn lòng ơi ! Trăng đã lên và sắp sửa phôi phai rồi đấy, đừng đứng bên gốc cây hiu quạnh chờ sương đêm rũ xuống. Đừng ngược nhìn bầu trời cô đơn trong khi sao mờ lặn mất. Đừng thao thức khi là cỏ đã ngủ yên. Đừng chịu đựng cơn giông bão của một đêm sầu khổ. Ôi ! Trời mãi chưa sáng sao tôi còn vẫn vơ bên song cửa. Đêm tối quá, chàng nơi đâu ? Hỡi bạn lòng lãng du, tôi ngồi nơi đây trong một chiếc ghế đan bằng cỏ khô tháng nắng và lắng nghe tiếng nói ngày

ngật của đêm khuya. Có phải cuộc hành trình chỉ tiếp tục khi bóng tối hạnh ngộ ? Tôi xao động khi tiếng vó ngựa chập chùng văng vẳng, Phải chàng đã đến đó không ? Chàng ơi ! Hãy vòng qua một lối khác, lối quanh co mòn mỏi ấy chàng chẳng phải vượt suối, trèo non. Chàng ơi ! Đừng đi qua đây kẻo động giấc ngủ lạc loài. Đừng dừng lại trong khi tôi đốt nén nguyện cầu, ngọn nến leo lét không đủ soi sáng con đường phiêu lãng. Đừng cất tiếng hát véo von trong khi tôi an giấc nồng, những mơ mộng chiêm bao không đủ xua đuổi những chông gai chàng vấp ngã. Hỡi trăng sao ở đâu hãy soi sáng cho chàng. Hỡi mặt trời phương đông hãy dẫn dắt hộ chàng đi nốt cuộc hành trình. Ồ ! Ngày đã đến, chàng ơi ! Nào, hãy đến cùng tôi những tấm gương sáng những chiếc lược xinh xinh. Tôi có một mái tóc và một chút má hồng son môi đề trang điểm. Sáng bình minh rạng rỡ, chàng bước từng bước nôn nóng qua suốt dãy hành lang. Chàng rón rén bước vào. Tôi chẳng có chút hào quang nào trong cuộc gặp gỡ. Bạn yêu dấu ! Em chỉ có một tấm lòng chân thành để chào đón bạn lòng thôi !

Ừ nhỉ, sao tôi lại gặp chàng ở nơi đây ? và những cuộc hẹn hò tiếp. Chàng vẫn đứng đợi nơi ấy với những kiêu hỷ thật hạnh phúc, tôi vẫn bước đến dịu dàng với tấm lòng chung thủy. Hình như chim đã hát vang lưng cả một khoảng đồi xanh, và cỏ cây cũng xôn xao múa hát tung bừng, nắng chiều ở phương tây rực rỡ. Tôi thấy niềm hy vọng chợt sáng lên. Chàng vẫn ngọt ngào kể lể, tôi vẫn lắng nghe từng giai thoại huyền ảo ấy, chàng nói đến tôi bằng những ngày trong quá khứ : Một buổi sáng đẹp trời, em đã ra đời trong ngày hội của thiên nhiên, em trong sáng nằm yên bên một dòng sữa thật ngọt ngào, em ngoan hiền trong chiếc nôi thơm nồng tinh hoa của buổi sáng, tên của em là hương của đêm, tôi đã ngủ say mê mệt vì cái hương thơm đó, tên em là ngây ngất của mật ngọt, tôi đã chết lịm khi vô tình nếm phải, tôi đã qua đó ngày thật xa xưa và giờ đây gặp lại em vẫn bằng hình ảo cũ ấy. Chao ôi ! Tôi quay quắt trong những ngày thơ ấu, tôi mỗi mệt vì chờ đợi. Chàng ngắt lời tôi : nhưng nhan sắc em thì nghìn đời vẫn thế. Tôi mỉm cười cảm ơn chàng, chàng nắm tay tôi nồng nhiệt quá, cảm ơn. Cảm ơn chàng.

Không biết rằng đến hôm nay là đêm thứ bao nhiêu tôi đã hạnh ngộ cùng chàng, mỗi lần nghe tiếng chuông thánh thót tôi vội vàng bỏ một viên sỏi vào chiếc hộp mây và khoác chiếc áo nhung đến tháp ngà cao chót vót, nơi ấy chàng đã ngồi bên chiếc đàn dương cầm với đôi tay nhẹ nhàng trên những phím nhạc. Tôi đến nơi thì thầm vừa đủ cho chàng nhận thấy. Tôi hát thánh ca với tất cả nhiệt thành. Tên một bài thánh ca nữa cho đêm nay. Chàng ơi ! Chỉ có thượng đế cùng bóng đêm thưởng thức tiếng đàn hát của đôi ta.

THANH

NGUYỄN TUẤN ANH

NGUYỄN PHẠM ANH TÚ (Saigon)

1— Thị lực thay đổi thất thường như cháu tả, theo chú tốt hơn hết là nên đến thăm ngay 1 Bác sĩ chuyên về nhãn khoa.

2— Đôi khi ở tay nổi lên những mụn đỏ rồi 1 lát lại lặn hết thì đó là phong mề đay (Urticaire) đấy. Phải kiêng tôm, cua biển. Bôi Crème Phénergan và uống Allergina.

3— Trong những ngày có kinh không nên đi chơi nhiều. Các hoạt động khác cũng nên tiết giảm.

NGỌC LAN (Saigon)

Nhưc đầu thường là triệu chứng của rất nhiều bệnh. Cháu đã bị đau đầu tới 6 năm vậy không thể coi thường được mà nên đi khám 1 Bác sĩ cho kỹ càng. Cháu có bị cận thị, táo bón, nghẹt mũi, dư huyết áp không? Gắng tránh táo bón bằng cách ăn nhiều rau, ít thịt. Đừng uống cà phê. Tạm dùng thuốc trấn thống như Ponstan, Py-

réthane và 1 chút thuốc ngủ như Gardénal 10cg. Nếu đường kinh không đều cháu phải uống thêm Hémagène.

HOÀNG (Cần Thơ)

Có chuyện buồn, lo nghĩ hay cơ thể suy nhược thường hay bị mất ngủ hoặc hay có những giấc chiêm bao xấu. Chính vì mất ngủ nên thấy mệt mỏi và nặng ngực, Hãy dùng thuốc an thần như Épanal 3, Passiflorine hay Méprobamate, thuốc vượng tim Camphophylline hoặc thuốc chống ngộp Théophylline sẽ bớt. Cũng nên uống thêm thuốc bổ như Activarol hay Strongénol và tắm bổ bằng sữa, thịt, cá.

NGUYỄN HỮU LÝ (Cam ranh)

Thói quen rất xấu đó của em là căn bệnh chung cho 1 số khá đông thanh niên nam nữ nhất là phái khỏe. Không có thứ thuốc đặc biệt nào để chữa bệnh này, ngoài ý chí cương quyết của chính em. Nên chọn bạn mà chơi, đọc sách đứng đắn (lịch sử, khảo cứu, tiểu thuyết anh hùng mã thượng), chơi thể thao lành mạnh v.v... Có thể dùng thuốc an thần Miltown và thuốc bổ Carnol B12. Nhớ tránh hết sức những hoàn cảnh kích thích ý nghĩ đen tối thí dụ như đừng nên giam mình trong 1 căn phòng vắng với những sách báo đầy hình ảnh sa đọa...

LÊ QUANG DŨNG (Đà Nẵng)

Em đã 19 tuổi vậy là đã trưởng thành. Chiều cao 1m61 hơi thấp so với sức nặng 52kg rưỡi. Đừng tập tạ nặng quá chiều cao có thể bị giới hạn. Những người lực sĩ tập tạ nặng lâu ngày tim sẽ to ra, nhưng không đáng lo ngại nếu không bị mắc bệnh tim từ trước khi tập tạ.

NGUYỄN HẠNH (KBC 4420)

1— Thanh niên ai cũng có lần nằm mơ để đạt tới cao độ của khoái cảm nhục thể (tuy rằng hoàn toàn do tâm tưởng) như em. Nếu bị luôn luôn thì có hại cho sức khỏe... Nên tìm sự yên tĩnh của tâm hồn bằng phim ảnh, sách báo đứng đắn và chơi thể thao. Tạm dùng thuốc an thần Pertranquil.

2— Người nam chỉ có thể làm tròn bổn phận với cha ông nghĩa là có con để nối dõi tông đường khi trong chất dịch tiết ra bởi dịch hoàn có chứa nhiều tế bào rất sinh động gọi là tinh trùng. Chỉ có thể biết rõ điều này bằng cách thân hành tới 1 phòng thí nghiệm y khoa để thử Spermogramme.

3— Đừng nên uống rượu và cà phê tuy đòi lính xa nhà dễ gây buồn.

DIỆP THỊ NĂNG (Kiến Tường)

1— Đã bị cận thị rồi là chịu không có thuốc nào chữa khỏi cả cháu ạ. Chỉ số cách tới nhờ 1 Bác sĩ nhãn khoa đo thị lực rồi chỉ dẫn

cho đeo kính với độ cận thích hợp. Muốn độ cận khỏi tăng nhanh cháu phải tránh làm cho mắt mỏi vì phải điều tiết quá độ thí dụ như đọc sách quá nhiều trong ánh sáng mờ. Nên uống dầu cá viên (Morucaps — Sevenssea — Moruton...)

2— Dùng Selsun để gội đầu sẽ sạch gàu.

HOÀNG MINH DŨNG (Saigon)

Cháu là gái nên sau khi đã dùng PH22 để trị bột trứng cá mỗi tối cháu hãy thoa kem dưỡng da Beauty Sleep hiệu Elizabeth Arden, cháu sẽ hài lòng vì da mặt sẽ trở nên mịn màng.

NGUYỄN VĂN HẢI (Saigon)

Té từ cao đập đầu xuống đất mà không hề sợ chết là cháu may lắm đó. Chính vì sự kích xúc, sợ hãi quá độ và sự va chạm mạnh của tai nạn này nên bây giờ tuy đã 2 năm qua mà cháu thỉnh thoảng còn nằm mơ bậy bạ và đau đầu. Hãy dùng thuốc trấn thống như Aspirine, Calmalone Plus, Ponstan.. khi đau và mỗi tối uống một chút an thần Valériane.

CHIM OANH (Vĩnh Long)

1— Học trò chỉ thấy mệt mỗi khi đến lớp học trong 2 trường hợp. Trường hợp thứ nhất là mắc bệnh lười nặng. Trường hợp thứ hai là suy nhược tổng quát. Trường hợp trên không có thuốc chữa trừ biện pháp roi mây. Trường hợp dưới có thể khá hơn khi uống Activarol hay Strongénol và Cardiacorine.

2— Uống sữa thay nước, ăn nhiều thịt, cá, trứng sẽ lên cân.

KIỀU GIANG ● SOI LẠI BÓNG MÌNH

Tự nhiên tôi thấy mình bước hụt một bậc thang, chơi vơi, và giật mình thức dậy. Tim còn đập rộn ràng trong lồng ngực. Ghé sát mặt vào cái đồng hồ nhỏ, mới có bốn giờ sáng. Tôi nằm lại nhưng mãi chẳng ngủ được mà còn ê ẩm cả người. Hai mi mắt cứng mỗi, tôi ngồi bó gối nhìn ra cửa sổ, qua màn lưới, trời ngoài kia tối mờ. Gió lùa qua khe cửa lạnh hai bàn chân. Tôi dựa vào tủ áo một lúc và chợt thấy bóng mình trong tấm gương lớn, cái bóng trắng mờ buồn xo, tội nghiệp. Hôm qua đang giờ học, Vân Hằng bỗng từ bàn trên quay xuống hỏi tôi: «Tại sao mi gầy đi quá chừng thế? Ốm nhom hà!» Tôi bật cười vì tiếng ốm nhom của nó, chưa đến nỗi nào đâu nhỏ ơi. Tôi là con bé «tốt tướng», Tâm ưa bẹo má tôi và la lên «búp bê ơi, cứng mi quá đi». Hằng hỏi xong, mấy nhỏ bạn nhao nhao xác nhận. Tôi cười cười nói tếu cho qua chuyện. Nhưng rồi Dung ngồi cạnh chợt nắm bàn tay tôi, «có phải tuần này G. lo nghĩ dữ lắm không?» Tôi nhìn vào mắt nó, lòng mềm ra và gật đầu. Có còn gì để đấu nhau không hả Dung? Rằng thì người ta cũng chỉ nhìn ta bằng tia mắt nhìn đứa em tội nghiệp như mi vậy thôi.

Tôi bật ngọn đèn bàn, lôi cái sắc trắng ra soạn quần áo đi biển. Bữa nay lẽ, mấy nhỏ lớp tôi rủ nhau đi Cấp. Tôi chỉ muốn trở về nhà

ôm lấy cuốn nhật ký xấu hơn cuốn vở nháp của mình, viết và đọc. Nhưng Dung tròng mắt với tôi. À, vậy ra nó thương tôi hơn là tôi tưởng. Ông thầy có lần thắc mắc tại sao hai đứa là hai thái cực lại ngồi với nhau được. Mà thầy đâu biết, bao lần tụi con cãi nhau, mỗi tuần mấy bận đấy ạ.

Trời rưng rưng. Tiếng còi tan giới nghiêm vắng vắng. Tôi thay một bộ đồ *patte gòn gòn*. Lúc đứng cột tóc trước gương, tự thấy mình ốm đi thật và tôi nghĩ thầm, chẳng biết người có nhận ra điều này? Có hay không, thì cũng là muôn ngàn xa cách, hồn ta xao xác lắm rồi cũng phải im hơi !

Mà tôi trong bếp, bà dặn phải coi chừng mọi tai nạn... Tôi vàng dạ và xách cái sắc trắng chạy biển. Phải đợi ở đầu ngõ khoảng năm phút mới thấy xe chở cả bọn tới. Loại Toyota chở hàng. Đông quá, lại thêm đồ đạc lỉnh kỉnh. Tôi ném cái sắc trước rồi leo vào ngồi cạnh Dung. Sàn xe chật những túi, sắc, thức ăn, tuy ngồi chen nhau một chút, nhưng vui kinh khủng.

Xe ra khỏi thành phố, qua cầu xa lộ. Trên mặt sông còn mờ hơi sương. Cả bọn nhìn nhau cười thoải mái, chia nhau từng khúc bánh mì. Tiếng nhạc từ Cassette mở hết cỡ gào thi với tiếng gió, nhạc Pháp. Tới bài *Le jour le plus long*, cả bọn cùng hát theo, giọng của Tâm to nhất, *nous irons au coeur du monde, par la poudre et le canon...* Tiếng hát buổi sáng làm ấm lòng không ít. Tự đứng giữa sự thân tình ấy, tôi bỗng lạnh đi. Đầu tựa vào thành xe và lòng rưng rưng, người cao ngạo như bóng núi, mắt nhìn thăm mấy tầng xanh. Tôi chợt muốn được âm đôi lời hỏi han, ời những lời hỏi han trăm, ngọt, xa với vợ dù mới nghe hôm qua, hôm kia. Thôi thì còn cả năm, cả đời để buồn, nếu muốn, tội gì ta cứ phải âm u như lá mục giữa đám bạn thế nhỉ? Tôi vùng dậy nghịch ngợm với mấy nhỏ : «Coi kia, anh chàng lái Mazda đi đằng sau cười duyên với đứa nào kia?»

Xe chạy dọc bờ biển, mùi muối mặn ngan ngát muốn tung hai buồng phổi. Con đường vòng núi nên thơ. Đứa nào cũng đòi tắm Bãi Sau. Tôi và Dung cãi lại «Lỡ có chuyện gì ai chịu vô đây? Xuống bãi Dứa đi».Ồn ào một lát Loan la to. «Bãi Sau, có gì xác ai nấy chôn, hồn ai nấy liệm...» câu nói dễ sợ đáng như búa tạ làm cả bọn nghệt thờ trong giây lát. Tôi cho Loan ăn nói với vàng bị vài cái cốc đầu hét om. Riêng tôi chợt thấy lòng dạ hồ đồ, có thể nào đó là lời nói trước, và chính là mình chẳng?

Đứa nào thấy biển cũng háo hức, thay đồ thật lẹ. Hôm nay nắng to, máy hình đem ra bấm loạn xạ. Tôi bơi dờ không dám ra xa sợ

nước xoáy cuốn đi mất như má đã dãn, bơi ngang thì chán ngắt. Tôi thích hít một hơi dài rồi nằm úp mặt xuống nước, buông xuôi tay chân nghe sóng đánh từng đợt vào người. Một lần tôi đang trong tư thế đó thì bị bọn Dung, Thao nắm tóc kéo lên. Thấy tôi ngơ ngàng vuốt nước trên mặt, Dung kêu «con khỉ làm ta hết hồn, tưởng mi làm sao rồi chứ». Nó không cho tôi chơi kiêu đó nữa, trông ghê ghê làm sao. Ở hay, người ta còn yêu đời lắm cơ, Dung ạ.

Bữa trưa trải tấm bạt lên cát và cả bọn quây quần. Bánh mì, xôi giò chả, nước ngọt khuân ra, ăn thế mà lại ngon. Tôi gặm miếng bánh mì kẹp chả, vừa ăn vừa nhìn quanh. Bãi Sau có một loại giây bò lan trên mặt cát, rễ trắng, lá hơi vuông màu xanh. Tôi bứt một giây đưa Thao : «coi này, loại cây sống trên cát». Thao mân mê cuống lá «lạ đời !»

Thao và tôi ngồi lại trên bãi, nhìn mấy nhỏ bạn tắm biển thôi cũng thấy vui vui. Giấy gói bánh vứt tung, Thao bảo «Ở đây sương nhĩ, ăn rồi quang bữa bãi đã có người đi quét». Tôi buột miệng. «Vậy có chỗ nào tìm mình không biết xôn xao, không cần yêu thương không?». «Chỗ thì không nhưng tìm thì có, tìm đá.»

Nắng chói lòa trên mặt biển, bãi cát nâu ẩm ướt lún biết bao dấu chân người. Những đợt sóng to lớn thì nhau tấp vào bờ xối đầy bọt, tiếng bọt nước vỗ hay hay. Mơ hồ trong âm reo của biển có chút gì nào nuốt như tiếng thở dài. Liệu có giống tiếng thở dài của con bé mất to này ? Mất to thì khóc nhiều lời nhờ nào tàn ác trên tôi đấy. Tôi nhất định không thêm khóc, mím môi lại mà chịu, cứng người lên mà chịu. Lỗi tại mình đã vụng về để vướng vào vòng vây không lối thoát chứ. Lỡ nhau một lần, bài hát nào mới nghe đây mà đã nhạt nhòa, đã ngơ như từ thuở xa thẳm, chỉ nhớ được một câu (cái câu làm đau lòng ta không ít). *Thương em thì thương rất nhiều mà duyên kiếp lỡ làng rồi...* òi tiếng hát người trải dày khu vườn làm sẽ thất lòng nhỏ G. ngồi dấu mặt dưới bãi cỏ.

Tôi chạy xuống nước bấm mười đầu ngón chân trên cát lún đưa lưng cho sóng đập. Tự nhủ, mình phải tập vững vàng đi chứ, với người dù là mơ vọng hảo huyền nhưng vẫn là một điểm tựa cho ngày tháng xưa, nay thì chỉ một mình. Lời hát ấy thay chỗ câu trả lời dứt khoát, như muôn ngàn đợt sóng bạc đầu phủ lên tôi lúc này, làm con bé tối mắt. Thao nhào tới kéo tôi ngã xuống, nước biển thì nhau ủa cái vị mặn đắng vào miệng tôi : «sao mi có những lúc lơ ngơ thật lạ.» Tôi nhắm mắt úp mặt. vùi đầu vào làn sóng, thì chẳng phải là anh Khiêm đã bảo : nhỏ G. lạc loài giữa mọi ồn ào đó sao. Con nhỏ nắm một lọn

tóc ướt của tôi : «A, mái tóc mi dài ghê, nhớ hồi đó mi cắt ngắn cơ mà?» Tôi ậm ừ. Bà nội tôi bảo mỗi sợi tóc là một tội. Tóc càng dài tội tình càng nặng, chắt lên vai ta muốn oằn, làm sao tội mi biết được. Không biết thì tội hấn đoán mò, một thời gây tai tiếng cho tôi. Đi gặp đưa bạn nào cũng bị chắt vắn, hỏi han. Ngay đến M. Dung biết rõ mà cũng đến nghi ngờ dọa dẫm vài câu. Nào có cái chi đàn, vì đáng về nông hậu của tôi đối với Lê, người tôi quý mến như anh, đã làm tôi khốn đốn. Thành thử tấm lòng yêu chuộng vẫn đầy nhưng khuôn mặt lạnh lùng phải được thiết lập để ngăn ngừa khiến Lê ngạc nhiên không ít, về sự xa lánh này. Ơi bạn bè mà sao cứ đem nhau ra làm cớ cho nhau điếng lịm từng mạch máu vậy nhỉ ?

Chán nản, tôi lên bãi trước nhất. Bước chân bị cát niu kéo lúc nào cũng muốn quy xuống. Hình như lời hát ấy vẫn quanh quất đầu đây và đôi lúc lồng lộng với gió, in từng chữ từng vần rõ ràng trong óc tôi. Duyên kiếp lỡ làng rồi . . . chao ơi, danh từ đao to búa lớn hay chỉ là một cách nói, hử người ? Bởi vì tuổi tôi chưa được quyền nghĩ những tiếng đó. Lần nào mới đây vui mặt vào lòng má thở dài, buồn quá má ơ. Má tôi khẽ đây ra, chuyện gì thế ? Và bà nghiêng mặt, thôi nhé, các cô chỉ có một chuyện duy nhất đó mới làm cho buồn được. Liêu hồn đấy ! Má tôi chỉ đoán thế thôi nhưng vẫn làm tôi sợ. Và nin lặng. Những đêm chợt tỉnh giấc, áp mặt vào tường vôi lạnh, thăm thì cho tường vôi nghe, rằng tôi hối hận ăn năn nhiều. Ơi bức tường vô giác, vô tri một đời cứng cỏi.

Cả bọn lần lượt bỏ sóng lên bờ, huyên náo một góc bãi. Một đứa thấy tôi, ngạc nhiên : «Nhỏ G. làm gì mà ngồi trong xe coi buồn bã vậy?» Nghe có tiếng Dung suýt khẽ : «Nè, hấn nhớ «chàng tuổi trẻ» con thầy Nguyễn dạy Việt văn lớp tôi mà», mấy nhỏ thì tới tấp cật vấn đòi tôi khai lý lịch của «anh». Tôi nhìn Dung, hấn lên giọng. «Chàng tên Vĩnh Bảo, được tròn bốn xuân xanh». Tiếng cười của 20 cái miệng ào ra như lốc xoáy cuốn tôi vào giữa. Đại gì cứ u trầm trong những sự chẳng thể thay đổi vậy nhỉ. Thôi ta gửi lại nhờ biển cát giùm nỗi buồn này đó. Tôi cất tiếng với giọng đùa thường nhật : «Tên chi nghe sặc mùi bánh cốm, bánh xu xê hử. Thôi nhường lại nhỏ Dung nuôi dùm, tao không thèm.»

Xe ngừng lại ở Thích Ca Phật Đài, bác tài cười dễ dãi : « còn sớm, cho các cô đi dạo thêm một vòng ». Cả bọn niu nhau lên các bậc thang, lại chụp hình liên hồi. Tôi leo lên một mỏm đá cao nhìn xuống bờ biển, rừng xanh, nhà cửa xa tít mù phía dưới, gió bay tóc lồng lộng. Dung bấm máy, reo mừng. « Tấm hình này nhất định tuyệt đẹp. Trông mi như ẩn sĩ nhìn xuống cuộc đời ». « Con nhỏ vì von nghe

«để sợ chưa, bữa nào ta thử lên núi một lần nhỉ?» «Được hai ngày. Máy gói ô mai nó giục mi trở về lẹ». Tâm lý lắc với một cảnh hoa sứ định làm duyên chụp hình, nào ngờ cảnh cây dòn, gãy lìa, nhựa trắng chảy có giọt. Tôi tái mặt: «ở đây cấm bẻ hoa, Giăng Hương ơi, đời này hết Từ Thức rồi». Cả bọn chạy ào ào xuống xe dù chẳng ai thấy, Tâm lúp xúp đằng sau những tay vẫn níu cảnh hoa. Hấn nói để làm kỷ niệm. Cả bọn ôm nhau cười mỗi miệng.

Đường về đũa nào cũng mệt, nằm ngồi nghiêng ngả. Xe vùn vụt băng từng cây số đường đưa tôi về thành phố, nơi giăng mắc những tơ sầu. Nhưng tôi đã hứa bỏ nỗi buồn lại cho biển rồi mà. Ở đó cái khối buồn của tôi sẽ ngày ngày được sóng mang ra khơi một ít, và mất tăm. Tôi tiếp tục ca hát, chọc phá nhau như cả bọn. Ơi lũ bạn vô tư của tôi. Vô chôm chôm vớt đầy sắn xe, chai nước ngọt cuối cùng đem ra chia mỗi đũa một ít. Nhìn nhau chợt thấy thương nhau hơn.

Những con đường quen thuộc trước mắt. Đường thành phố chẳng chịt xe cộ, khói xăng. Xe ghé nhà Thao trước tiên. Nó xuống và vòng qua hông xe đưa cho tôi mảnh giấy, chẳng biết nó viết những gì từ lúc nào... *Thì ra cùng với cái bề ngoài mạnh mẽ đó, mi vẫn là một đũa dễ xúc cảm. Tại sao cứ lao vào đám đông thế nhỉ? Dù mi che dấu cách nào cũng lộ ra vẻ đơn độc ngơ ngác. Trở về với những ngọn sóng ngầm của mi đi, mi sẽ khám phá được nhiều điều mới lạ...*

Có tiếng Dung hỏi cái gì vậy, nhưng tôi lắc đầu vò nát tờ giấy. Thao nó hiểu tôi hơn tôi ư? Nó nói cho tôi biết những điều tôi phân vân. Bây giờ thì tôi rõ, tôi sống khác mọi người (?) Tôi lạ đời như loại dây mọc lan trên cát ở Bãi Sau. Nhưng Thao ác quá mi ạ, khuyên ta chỉ câu đó, hãy để ta cứ đi tìm con người mình qua các cuộc vui, hầu kéo dài thêm được chuỗi ngày mờ ảo vô tư này, còn hơn là thấy rõ con đường của mình mà tiến tới.

Hình như tôi sợ trách nhiệm thì phải. Má tôi đứng đón ở cửa, thấy tôi bà hỏi: «Đi chơi vui không con?». Tôi nở nụ cười «Dạ vui lắm!» Nụ cười tôi chắc héo rũ, tôi phải gắng kể chuyện chuyển đi cho bà nghe... Cho đến khi khuya khoắt, tôi nằm chuối xuống giường úp mặt vào gối cố dỗ dành giấc ngủ. Nhưng hai mắt cứ mở tròn trong bóng tối, một nỗi hoang mang kéo đến làm run cả môi. Tiếng nhạc hòa tấu văng nghe rõ âm thanh của lòng của violon. Đột nhiên tôi nhận thức được một điều mới và phải trấn tĩnh đôi môi run ấy vài giây mới nghĩ tiếp được. Tôi tung gối ngồi dậy, như nói với má trước mặt: «Dạ vui lắm, nhưng con đã đại dốt gửi trả niềm vui ấy lại cho biển rồi, má à!»

Buồn phiền đã mím môi dứt bỏ cho biển. Niềm vui cũng rơi rớt trả lại cho biển. Quanh tôi bây giờ chẳng còn gì cả, và trong hồn tôi, là một nỗi lạnh căm trong suốt như nước đá, đông hoài không tan.

XÓT NGỌN CỎ MAY

PHAN UYÊN HOÀI

*Gió đưa mây về, trời mưa, bong bóng vỡ
Chàng đưa tình về xót ngọn cỏ may...*

NGUYỄN TẮT NHIÊN

Khi tôi trở về, Vy đã lớn. Buổi chiều với chị Nguyên và anh Nghĩa đứng trên sân thượng nhìn xuống, thành phố thật lạ. Một con đường sắt phía sau nhà chạy về ga chính. Chị Nguyên cho tôi biết vào buổi chiều thường có một chuyến tàu chót từ ngoại ô về. Tôi buâng khuâng nhìn con đường sắt. Tự nhiên tôi xúc động với một vài ý nghĩ mong manh không nhận ra được rõ ràng. Nhưng tôi biết, từ một góc khuất thẳm kín nhất trong tâm trí tôi, hình ảnh hai người bạn cùng tôi nhảy lên một trong số những toa tàu để ra khỏi thành phố vào năm tôi hai mươi một tuổi đang được tôi nhớ lại cùng với những dao động nhẹ nhàng trong tâm hồn. Đó là lần đầu tiên tôi được đi một chuyến xe lửa mà cho đến bây giờ tôi vẫn chưa đi được lần thứ hai.

Tôi nói lại ý nghĩ này với chị Nguyên. Chị nhìn tôi cười rồi nói với anh Nghĩa là trông tôi lúc nào cũng vẫn là lạ làm sao ấy. Tôi chịu không hiểu chị muốn ám chỉ tôi với một điều gì. Có lẽ, tôi hiểu tôi là người sống với nhiều kỷ niệm, và tôi thường bị những điều đó ám ảnh và ràng buộc nhiều đến cuộc sống tưng quăn sau này. Nhưng bây giờ, nhìn lại thành phố tự nhiên tôi thấy mình lạ. Anh chị Nguyên cũng đã

có với nhau những đứa con đề tay bế tay bồng. Và chắc hẳn, hai người sẽ chẳng còn có nhiều thì giờ rảnh rỗi để cùng nhau ngồi nhớ lại một thời của mình. Điều này làm tôi nghĩ, thời gian cũng tựa như những làn sóng từ ngoài khơi vào và cuốn trôi đi tất cả những gì thơ mộng ở một đời sống. Đó là một điều buồn thảm khi phải nhớ lại.

Rồi những buổi chiều, khi bóng nắng đã tắt trên những mái nhà san sát nhau. Từ trên sân thượng nhìn xuống thành phố mênh mông phía dưới. Tôi đã như có một thói quen là nhìn thành phố từ từ chìm vào hoàng hôn cùng với cái sinh hoạt về chiều, lắng đọng ở một góc phố nào đó tôi nhìn thấy chung quanh. Đó cũng là lúc tôi nghe thấy tiếng còi tàu nào nuốt từ phương xa đang lướt về trên con đường sắt phía dưới. Một lần tôi đã nói cái ý nghĩ buồn bã này của tôi với Vy khi tôi trông thấy nhiều hành khách, như một đoàn lữ hành mỗi một ngồi thu gọn bên trong một chuyến tàu chiều, chạy về ngang qua.

Tôi hỏi Vy :

— Không biết, mỗi ngày phải nhìn những chuyến xe lửa chạy về thành phố như vậy Vy có buồn không nhỉ? Sao tôi thấy buồn quá.

Đôi mắt Vy tối lại. Nàng nhìn tôi :

— Vy sợ nhất là phải nghe tiếng còi tàu anh ạ. Nghe như thúc giục và buồn làm sao ấy.

— Vậy chắc Vy chưa đi lầ nào cả?

— Vâng, đôi khi được bạn bè rủ đi nhưng Vy nói không thích.

— Vy không thích hay sợ buồn?

— Có lẽ Vy buồn thì đúng hơn anh ạ.

— Vậy hôm nào Vy thử đi với tôi một lần, nhé?

Vy nhìn tôi cười. Sau đó tôi kể lại chuyến đi đầu tiên của tôi cùng với hai người bạn. Tôi nói với Vy đó là lần thứ nhất tôi được đi xe lửa vào năm hai mươi một tuổi. Vy có vẻ ngạc nhiên khi nghe tôi nói như thế. Nhưng đấy là sự thật mà đến bây giờ tôi vẫn không thể nào quên được cảm xúc của mình, khi con tàu rúc lên những hồi còi nào nuốt và đem tôi cùng với những người bạn một lần ra khỏi thành phố. Vy bảo tôi :

— Anh có gì buồn khi kể lại?

Tôi cười. Nhìn xuống con đường sắt nằm vắt ngang những con lộ chính của thành phố :

— Không Vy ạ. Nhưng mỗi lần có dịp kể lại tôi vẫn thấy buồn một cách tự nhiên như vậy. Có lẽ tôi nhớ đến những kỷ niệm mà ngày đó chúng tôi được sống với nhau vậy thôi.

— Anh là người trung thành với những kỷ niệm.

Vy đã nói với tôi như vậy. Trông nàng có vẻ tội nghiệp trong vóc dáng mảnh khảnh và hơi ốm. Trong một thoáng, hình ảnh cô bé hồn nhiên thuở nào như những kỷ niệm chập chùng lướt về trong trí nhớ tôi. Vy có đôi mắt thật buồn mà ngày xưa tôi vẫn sợ phải nhìn vào, mặc dù tôi chưa thể có một ý niệm gì rõ rệt trong ý nghĩ của tôi với cô bạn nhỏ bấy giờ. Sau mấy năm ngược xuôi, bây giờ nhìn lại, thời gian đã cho nàng những nét con gái dễ thương của một người thiếu nữ.

Vào những đêm có trăng. Tôi thường đến với anh chị Nguyên và Vy cùng với những hồi tưởng kỷ niệm đã xa khuất. Chúng tôi ngồi với nhau trên sân thượng, pha trà và ăn bánh ngọt. Chị Nguyên bảo từ ngày tôi về mới có những cái vụ làm cảm này. Tôi chỉ cười nói, đã đến lúc mình cảm thấy già rồi chị ạ. Những câu chuyện vớ vẩn, được đắp bồi theo trí nhớ mỗi người đã giúp chúng tôi trở về với quá khứ thật rõ ràng. Tôi cũng không ngờ chúng tôi còn có ngày được ngồi với nhau để nhìn lại đời mình bằng ánh mắt tha thiết như vậy.

Nhưng dù có được nhớ lại với bao nhiêu những xúc động. Trong một lúc buồn bã tôi vẫn nghĩ được rằng thời gian đã đem tôi vào cuộc sống xa lạ, hệt hăng phía sau những ngày tháng mong manh của tình thân và sự xa vắng. Tôi nhớ những đêm trên miền cao nguyên cùng ngồi uống trà với những người bạn. Gió lạnh và hồn tôi trở thành trống vắng. Đó là những lúc tôi cảm thấy cần phải có cái gì ràng buộc giữa một đời sống này với một đời sống khác, để an ủi lẫn nhau. Nhưng đã có biết bao nhiêu mùa trở thành xa lạ. Những bóng hình qua đi chỉ còn là những nỗi nhớ vụn vặt, không đủ để tạo thành một sự xúc động lớn làm thức tỉnh cơn mơ màng trong giấc chiêm bao của ngày tháng.

Bây giờ. Ngồi lại với một diện tích nhỏ trong trí nhớ mênh mông, cùng khắp. Đêm của trăng, và thành phố phía dưới kia trùng trùng những ánh đèn sáng rõ. Chị Nguyên có lẽ là cái bóng dáng hạnh phúc mà tôi nhìn thấy bên cạnh anh Nghĩa. Chị bảo, đôi khi những bồn phiền và trách nhiệm đã cho người ta những hạnh phúc dễ bắt gặp nhất. Và chị nghĩ, như thế đời sống của chị có lẽ cũng được giản dị trong một niềm hạnh phúc nào đó đã ràng buộc với hai người. Tôi thấy anh Nghĩa cười, âu yếm nhìn chị.

Đêm vào khuya. Bóng trăng nằm cao vút giữa đỉnh trời giăng mắc những dải mây trắng nõn vắt ngang. Thành phố đã thật sự yên tĩnh. Từ trên cao nhìn xuống, tôi thấy mọi vật trong đêm trở thành thật dễ

thương và gây xúc động. Tôi nhìn những tách trà nóng đã vơi và thấy mình như đã già hẳn đi, một cách buồn thảm. Vy bảo tôi, trông anh bây giờ khác khổ quá. Vy không còn nhìn ra tôi của một thuở hồn nhiên, trẻ dại như xưa nữa. Tôi cười nói với Vy : Mình còn biết ăn bánh ngọt để uống trà thì cũng chưa hẳn là đã già lắm đâu, các cụ mà thấy chắc họ sẽ cười mình chết. Vy nhìn tôi, cũng vẫn đôi mắt thật buồn và khó hiểu.

Một lần nói chuyện với Vy thật khuya. Tôi đã thấy mình như nhỏ hẳn lại với từng ô vuông kỷ niệm được bắt đầu hai chữ : Ngày xưa. Cô bạn nhỏ của tôi bây giờ đã lớn.

Tôi chợt nghe mình xót xa với những nét buồn của Vy mà ngày nào tôi đã mong manh nhận biết, bây giờ càng làm tôi nhận thấy rõ hơn trong dáng người và tâm hồn nàng. Những ngày ở xa, tôi không nghĩ được rằng ngày trở về tôi sẽ phải nhìn thấy một người con gái trong vóc dáng của Vy hôm nay, thật gần tôi như một thời trẻ dại, vụng về và hồn nhiên trên thảm xanh cỏ ngọt yêu thương phía bờ dĩ vắng. Và với đôi mắt của Vy. Buồn như ánh trăng nhòa nhạt trong bóng đêm trải dài mênh mông buồn thảm. Không biết đó có phải là một điều ám ảnh, nhắc nhở tôi về một quá khứ đã xa xôi, và, sẽ còn theo tôi mãi cho đến sau này.

Tôi nói với Vy :

— Trông Vy không khác ngày xưa một chút nào cả, tôi vẫn thấy Vy có dáng người buồn quá.

Vy cười hỏi lại tôi :

— Anh có nghĩ cuộc sống như thế là một điều buồn thảm không ?

— Nhưng tôi không ngờ Vy ạ. Thời gian đã không đem lại cho chúng ta một niềm an ủi nào khác.

— Sao anh nghĩ vậy ?

— Tôi cũng không hiểu tại sao nữa.

Tôi thấy đôi mắt Vy sáng lên, long lanh dưới ánh trăng nhòa nhòa nhập cùng với bóng tối ở chung quanh. Thật buồn, nếu trong một lúc tôi không nhìn ra những bóng đèn rực rỡ phía thành phố nối đuôi nhau thành một chuỗi dài đẹp mắt. Vy nói :

— Anh về, Vy cũng thấy anh khác hơn.

— Bởi vậy, chị Nguyễn vẫn bảo tôi là lạ làm sao ấy.

Vy cười nhỏ ?

— Có lẽ tại cái tật uống trà của anh.

— Vy còn nhớ, tôi thích từ nhỏ.

— Bây giờ trông anh uống trà có « Phong độ » ghê lắm.

Chúng tôi còn nhìn nhau cười. Kỷ niệm như những luồng ánh sáng chiếu rọi chung quanh tôi từng ngăn ký ức và hình ảnh trở về lao xao. Có những niềm vui nào đã mất? Như ngày tháng, là những làn sóng vô tình đã cuốn trôi đi thời thơ ấu vào giữa lòng biển khơi thăm thẳm. Một ngày nào đó, tôi có dám nhìn lại đời mình bằng những rung động trong ánh mắt của Vy, buồn thắm và xa vắng.

— Kể cũng lạ, Vy nhỉ.

— Anh muốn nói sao?

— Tôi buồn vì không còn nhìn thấy bóng dáng của chúng ta ngày xưa nữa.

Vy cười :

— Thi Vy đây, có khác chi đâu.

— Nhưng tôi vẫn sợ phải nhìn vào đôi mắt Vy.

Trong một thoáng, Vy nhìn tôi và cúi thấp khuôn mặt. Mái tóc nàng theo gió bay dạt, che nghiêng một phần tối lại dưới ánh trăng nhợt nhạt. Tôi nhìn xuống phía dưới, nói nhỏ :

— Tôi xin lỗi đã làm Vy buồn.

Tôi nhớ, lần đó Vy đã khóc. Tôi thật sự không hiểu. Cô bé ngày xưa hay buồn và dễ khóc bây giờ bên tôi vẫn không khác nhau, ngoài vóc dáng thiếu nữ và một tâm hồn mong manh đến tội nghiệp.

Từ sau lần Vy buồn vì lời nói của tôi. Tự nhiên, những lần gặp khác tôi đã cố gắng tránh nói đến những điều buồn thắm với nàng, như một sự ám ảnh. Chị Nguyên và anh Nghĩa tưởng giữa hai chúng tôi đã có một niềm vui nào khác. Nhưng làm sao tôi có thể giải thích. Vì chính tôi, ở một góc khuất nào đó tôi cũng đã nghe mình xôn xao và bâng khuâng quá đổi.

Trong những lần vui câu chuyện. Chị Nguyên thường bảo tôi : Cậu già rồi, nên tìm lấy một người pha trà cho mà uống.

Tôi cười, biết chị đùa. Tôi hỏi lại chị còn nhớ những gì mà ngày xưa còn trẻ chị đã bày cho chúng tôi chơi giỡn. Chị nhìn tôi và Vy cười. Chị làm tôi nhớ và tiếc một thời trẻ con đã qua đi quá êm đềm trong sự hồn nhiên và thơ mộng.

Tôi hỏi Vy :

— Vy còn nhớ chị Nguyễn đã làm bà mai để chúng mình chơi trò cưới xin không nhỉ ? Bây giờ tôi nghĩ lại, thơ mộng thật.

Vy đỏ mặt nhìn tôi hơi ngượng. Tôi biết, tới một tuổi nào đó khi nhớ lại người ta cũng có thể ngượng và cười với chính mình. Những trò chơi mà bây giờ tôi mới nghĩ, tôi và Vy đã đến lúc phải nhìn vào như một đời sống có thật, bên cạnh những người khác. Tôi cười hỏi lại Vy :

— Bây giờ, nếu có một người nào đó nói thương Vy. Không biết Vy nghĩ sao nhỉ ?

Vy có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi hỏi nàng như vậy. Vy như buồn và không muốn trả lời. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi đã hỏi nàng một câu mà có lẽ, suốt cả đời tôi đã từng hỏi tôi bằng những bóng hình quanh quẩn giữa cuộc sống túng quẫn. Vy nhìn tôi, khuôn mặt gần và đôi mắt buồn :

— Sao anh lại hỏi Vy như vậy ?

— Vì đôi khi, tôi nghĩ nó là một cần thiết.

Vy cười :

— Vậy anh đã bao giờ hỏi anh lần nào chưa ?

— Có lẽ, tôi phải hỏi tôi suốt cả đời mất Vy ạ.

Vy cười, bảo tôi lạ thật. Tôi không biết phải nói thế nào để cho Vy hiểu những ý nghĩ của tôi trong lúc này. Một cách thành thật, tôi hiểu, giữa tôi và nàng bây giờ chỉ là những người đứng lại ở một phần đời của mình để nhìn lại. Mà đời sống, thật sự vẫn còn đang mịt mù phía trước mặt.

Trong đêm và lẫn với ánh trăng nhòa nhạt. Tôi vẫn sợ phải nhìn Vy buồn, tội nghiệp trong vóc dáng và tâm hồn của nàng. Vy như gần, mà cũng như quá xa tôi trong một ý nghĩ nào đó. Tôi muốn được ngồi bên Vy, nói Vy những lời mà những kẻ yêu nhau thường nói. Nhưng làm sao Vy có thể hiểu. Với Vy, tôi đã không thể nhìn vào như một điều giản dị. Phải chăng, giữa một trò chơi và một đời sống có thật, tôi đã sợ phải nhìn thấy những bước chân nghiệt ngã dẫm lên đời nhau một cách buồn thảm. Mà bây giờ, tôi chưa muốn.

Vy đã chết. Thật sự tôi không muốn tin như vậy. Nhưng làm sao tôi có thể quên được đôi mắt Vy, trong một cõi vô hình nào đó như

đang nhìn tôi bằng một nỗi buồn, xa thăm thẳm. Ngày tháng chợt trở thành xa lạ. Những buổi tối với chị Nguyễn ngồi thu mình trong lòng ghế lạnh như huyệt hăng trên cao. Nhìn xuống là vời vợi, là cách chia từng ô vuông kỷ niệm đến xót xa. Tôi ở đây, nhưng làm sao có thể thấy được Vy bằng mắt nhìn trong cùng khắp nỗi bao la. Chung quanh tôi chỉ có bóng đêm và ánh trăng nhợt nhạt cuối mùa hiu hắt. Chị Nguyễn buồn rầu nhìn tôi im lặng. Chắc chị biết, lời nói với tôi bây giờ cũng chỉ như là những làn gió mát hút về những phần đời đã khuất vào bóng tối, sau cuộc sống. Những tách trà trở thành đắng ngắt. Ý nghĩ tôi bỗng nhiên mù mịt, mênh mông giữa những sao động tạo thành những lớp sóng va chạm vào bóng đời hư vô, buồn thảm.

Đêm có lẽ đã khuya lắm rồi. Chị Nguyễn bảo tôi. Ánh mắt và khung mặt chị tối lại một phần sau mái tóc ngắn che nghiêng. Tôi muốn nói với chị rằng, tôi yêu Vy. Nhưng tôi cũng không hiểu tại sao trong suốt quãng thời gian gần Vy, tôi đã như che dấu tình yêu đó đằng sau những tình cảm bình thường giữa tôi và nàng. Hình như trong một ý nghĩ nào đó tôi đã sợ phải đánh mất những ngày tháng mà tôi tìm lại được nơi thành phố có Vy, và những kỷ niệm. Bây giờ, Vy đã trở về một nơi với những nỗi buồn riêng của nàng. Tôi nghĩ có lẽ, Vy là người cả đời sống trọn vẹn với những nỗi buồn mà tôi nhận thấy trong vóc dáng và tâm hồn Vy, một cách tội nghiệp.

Vy đã chết. Tôi muốn nhắc nhở tôi một điều như thế. Như một sáng, thành phố đã có những đám sương mù mong manh bao phủ bất thường. Thời gian như mất. Trên lối về hôm nào tôi trở thành một người xa lạ. Những bước chân huyệt hăng như đưa tôi về vùng hoang sơ của ngày tháng, và kỷ niệm là những xót xa để lại trong những dấu chân người đã xa xôi, chìm khuất. Bây giờ, Vy đã không còn gần tôi như những niềm mơ ước của một mùa thương nhớ.

Tôi không nghĩ được tôi là người phải dừng lại ở một phần đời sống để nhìn về một thời với những xôn xao đã mất theo bóng dáng và tâm hồn Vy. Tôi vẫn thường nói với chị Nguyễn, Vy buồn quá. Và tôi đâu hiểu được đó là điều ám ảnh, như một sự báo trước những gì xót xa về một đời sống này với một đời sống khác, giữa tôi và Vy.

Sương dầm trên vai áo. Đêm nào khuya. Bóng trăng cuối mùa nhợt nhạt sau những đám mây mù buồn thảm. Tôi nghĩ đến một chỗ nào cho Vy và một chỗ nào cho tôi trong đời sống đã trở thành những hạt nước mắt vờ trong niềm mơ ước. Tôi tránh không dám nhìn vào một phần khuôn mặt chị Nguyễn, như sợ đằng sau đó là ánh mắt Vy đang nhìn tôi. Đôi mắt Vy thật buồn và ám ảnh, như một ngày mà tôi đã nghĩ...

PHAN UYÊN HOÀI

mùa hạ, thương người

Phượng rơi thành tiếng khóc
Trong tim em thật thà
Chiều nay buồn không Cầm
Ói một ngày sắp qua

Chiều nay anh đứng ngóng
Dòng sông trôi âm thầm
Nghe giữa lòng sóng động
Tiếng gió từ trăm năm

Đời anh buồn bã quá
Đếm hoài những giấc mơ
Chờ niềm đau thật lạ
Tay héo khô đợi chờ

Anh loài ve đừng hát

Phượng rơi hoài trong tim
Phượng rơi thành nước mắt
Chợt muốn buông tay tìm
NGUYỄN TẤN SĨ

xanh như hải lan

yêu người hay yêu mùa thu
tình tôi nghe sao mơ hồ
trăng ngày xưa tan mấy tuổi
sao lòng còn nhiều ưu tư !

yêu người nên yêu hoàng cúc
mơ hoài tình người trong thơ
nên còn thương hoài áo trắng
gọi người gọi người trong mơ
trăng ngày xưa màu thiên thanh
có chim mộng ngủ trên cành
nhấn ai trên bờ tóc nhỏ
mắt đời buồn như mưa quanh

mai có hồng tươi trên môi
đêm có buồn soi tim người
lời nào dỗ hồn căm nín
lệ nào còn trong tim tôi !

yêu người nên yêu màu trắng
tình tôi xanh như hải lan
yêu người nên yêu nỗi nhớ
như còn xưa trắng miên man
HOÀI NHIÊN ĐẠO

chút sương mùa hạ

dịu dàng như một buổi sáng thức
giấc
nằm yên trên giường — ngó qua ô
kính mỏng

em khẽ nhắm mắt, mỉm cười
nhớ anh

khi những con chim sẻ ngoan nhảy
tưng tăng trên mái ngói
trên vòm lá xanh, li gôn nở rất hồng
mặt trời chưa lên

ngày thơm hơi sương
tình thơm trong tóc
và em cuộn tròn trong chăn lười
biếng
như một con mèo con

con mèo con bướng bỉnh
se sẽ gọi thầm
ơi hạnh phúc nhỏ nhoi của ta
lãng đãng như những sợi mây dợn
dàng

bay trên vòm trời
cho ta gửi
trái tim ta nồng nàn
đến người yên dấu
ĐAN HOÀNG

và người về

đứng trên con dốc nhỏ
nhìn lui đoạn đường dài
áo trắng về qua đó
phời tình ta sớm mai

hàng sao xanh lặng lẽ
vẫy cánh hạc chiều đưa
có bầy chim se sẻ
hát ru tình xa xưa

ta đứng nhìn nắng lưa
trên vai áo em sâu
(có phải tờ lá úa
nói lời yêu ngắt ngáy)

thôi ta chào lần cuối
em và thành phố này
biển xanh và cát nóng
dã tràng và áo bay

thôi vẫy tay lần cuối
và cười cho yên tâm
thôi, mùa đang hấp hối
nói chi lời băng khuâng

TÔN NỮ THU DUNG

mùa hạ học trò

Tặng Tr.

rời như ngọn cỏ hao gầy
như loài hoa phượng như mây tuổi
hồng

hạ về mười sáu phải không
mộng đầu nghe thoảng hương nồng
nhờ nhung

hạ về mắt biếc rưng rưng
bờ môi nhỏ dại nghe chùng xól xa
tuổi em mười sáu ngọc ngà
thiên đường mở cửa mùa hoa học
trò

tuổi em mười sáu vương mơ
tháng ngày vừa lớn mong chờ yêu
thương
tuổi em lòng mới vẫn vương
kết mây lên tóc để hương vào hồn
tuổi em vừa biết nỗi buồn
với niềm xao xuyến vẫn còn trong
tim
hạ ơi, hạ đến thật hiền
hạ ơi, khê bước vào lòng cô em.
NGUYỄN THƯƠNG HOÀI

bóng xa xưa

chiều nghiêng bóng nắng sân nhà
gió bay buồn mấy khóm hoa thu vàng
nhớ người qua chuyển đồ ngang
trên sông buổi nọ đôi hàng nước trôi
chim kêu thê thiết lưng trời
lòng nghe đứt ruột bao lời xa xưa

trương chi my nương

đêm trầm tiêu vọng xa xa
bóng ai xuôi dăng thuyền qua sông
buồn

hơi trăng lạnh buốt màu sương
bên cầu xỏa tóc để hồn tương tư

khi biết ngắm áo bay

Gió về khơi áo hoàng hoa
anh nghe cỏ lá thiết tha vô cùng
dắm lên hồn nắng băng khuâng
lòng anh nở vội đóa hồng thiên thư
thả hồn nửa gót phiêu du
theo tà áo mỏng giữa rêu sương tan
ngó quanh ngõ cỗi hoa vàng
ngừng lên mây trắng chợt băng
hoàng bay
đất trời như chợt ngừng xoay
nhịp tim hồng tưởng đập ngoài
không gian

NGUYỄN LỰA ĐÀO

ĐÔNG NGHỊ ● RỒI CŨNG DẦN PHAI

Một chút mưa nhỏ bay lất phất trong hồn với một thoáng nhớ nhẹ nhàng về một miền xa xôi có nắng trong và trời mây xanh ngát, đã hết ngày hết tháng, nắng mưa chuyển nhau như nước trên sông xuôi dòng, mà bóng đời mãi nghiêng một chiếc lẽ loi giữa hai hàng cây âm thầm trên đường mỗi ngày hai lượt đi về. Có hôm nghe lá cười đùa chào hỏi và tôi cũng vui như bạn bè với mọi người trong thành phố, có đôi khi trong bóng tối, từ ngõ ngách nào xúc động trào ra, cùng những dấu yêu chim nôi, lẫn lộn với bao tư tưởng trong ngày.

Trái tim là nơi chứa đựng vô biên, tôi nghĩ thế, nhưng dù sao cũng có đôi chút muộn phiền khi thấy mình đã phung phí quá đổi thương mến cho trái tim nào đó «vô tâm hồn», phải chăng là tiếc rẻ, cũng không. Tôi đâm buồn bình và bức dọc với tôi, để rồi thấy mình nhỏ nhoi quá, khờ dại quá. Và tội cho tôi quá, đâu phải rằng, bắt buộc mọi điều gì tôi cũng phải biết hết đâu.

Lại thêm một chút dần dần rồi tôi thấy rằng mình phải cố gắng hơn nữa, để vươn lên, cùng với một chút tự ái để thấy mình không khép nép quá trước những vẻ vang rực rỡ chung quanh. Có lúc tôi cười tôi và không biết thực mình đang nghĩ gì.

Một điều nào đó vừa mới xảy ra, làm tôi nhớ, chẳng hạn như bước chân nhẹ của người qua hành lang vắng buổi trưa, và trên bàn viết mảnh giấy nhỏ với dòng chữ ghi vội vàng, nét mực chưa kịp khô, lời hứa hẹn chăm sóc thật nồng.

Buồn lắm khi tôi biết tôi không thể nói lên được gì cả những điều tôi nghĩ ngợi về bất cứ một người nào. Ngày xưa chăng? cũng được, nhưng như thế này thì đã xa rồi sao?

Ở cuối lớp, nụ cười che chở, cây bút đen, cuốn vở bìa xanh, tôi lại thích màu vàng, Hồ Vọng cúi đầu nói nhỏ màu vàng là màu phản bội, và nếu thế thì không hẳn như Hồ Vọng nói đâu. Mà quả thực tôi đã quên những điều nghĩ ngợi, vì tôi hay nhưc đầu và hay quên, thế thôi. Rồi như khi ở nhà sách Khai Trí, Hồ Vọng đã hẹn sẽ đón tôi ở Công Lý mà tôi cũng chẳng nhớ, tôi chỉ biết cười khi Hồ Vọng giận tôi, và tôi chẳng muốn nhắc đến cái tên Hồ Vọng làm gì mãi.

Tôi đăng tri đến quên ở nhà Tầm Dương chiếc nhẫn mà Tầm Dương đã chọn cả buổi chiều cho vừa ngón tay tí teo của tôi. Rồi Tầm Dương về Nha Trang một mình, để tôi ở đây tưới hoài chậu phong lan mà chẳng thấy nở hoa.

Buổi chiều tôi đi hết phố, tìm cuốn «Trong rừng sương muối» cho con Quỳnh My mà không thấy, về tôi cũng quên không nhắc với nó, tôi kể chuyện phim le passager de la pluie nó chẳng thèm nghe, bỏ ra ghế học bài, đến sáng, nó bỏ đi học trước một mình, chẳng đợi tôi.

Bây giờ tôi chỉ còn có nisidina là thân thiết. Sao tôi cứ phải bắt tôi nhớ làm gì để khổ sở cho cái đầu tôi, nhưng làm sao, tôi tìm được những câu chuyện vui về đề nói với Hồ Vọng và Quỳnh My về những viên nisidina của tôi, nó màu trắng và to bằng đầu ngón tay tôi, nó ở thường xuyên trên bàn học của tôi và làm tôi nghe dễ chịu khi nó đi qua cổ tôi trong những lúc tôi đau đớn. Có khi Hồ Vọng biết nisidina chứ còn Quỳnh My thì chắc hẳn là không.

Bởi thế mà tôi cứ lang thang hoài dưới mưa nhỏ, không che dù, đầu trần để mưa lóm đóm trên tóc, thân thiện hơn. Hồ Vọng hay cười bảo tôi nên soi gương trước khi ra chợ, tôi chỉ thấy trong gương tóc tôi rơi đến vai, và nơi cạnh sống mũi một nốt đen to nỗi Quỳnh My bảo phá nốt ấy đi, di Trâm bảo là kệ nó, nên tôi vẫn để thế, ừ, di Trâm dễ thương lắm, một tuần đi mới về một lần và tôi hay được những thỏi chocolate mỗi chiều thứ bảy của di mang về.

Cũng như đôi khi tôi biết mòn mỏi, rồi ngủ quên lẫn lộn trong những đôi mắt chập chùng. Có biết đâu hình như ai gọi cuối đường thật to tên mình. Âm vang chuyển trên lá cây xanh mượt. Trên những chòm hoa vàng làm hoa rơi ngập trên lối, để buổi sáng đi qua, tôi vô tình dẫm chân mình lên đấy rồi nghe lòng mình cũng rung rung. Có biết đâu hàng dương đã khóc thầm trong bóng đêm, nước tuôn thành giòng sông nhỏ đưa sỏi lá vàng ra khơi mịt mù.

Để tôi nhìn đoạn đường trước mặt mà hỏi rằng có phải chẳng là sương khói nghìn thu.

ĐỒNG NGHỊ

BUỔI CHIỀU CHIM BAY

Nguyên tác : DON MOSER ● Bản viết văn ĐỊNH NGUYỄN

Lúc bấy giờ là buổi chiều và gần đến giờ đàn chim bay đi. Cậu bé tên là Jeff khoảng độ mười một tuổi, bước lững thững dọc theo bãi cát bờ hồ Erie. Jeff đi sát mé nước vì chỗ đó nền cát cứng dễ đi.

Hai tay thọc vào túi quần Jean, cậu bé vừa đi vừa nhìn bóng mình đồ dài trên mặt cát trước mặt. Mặt trời đã xuống thấp và phía sau lưng cậu là những dấu giày vải còn in hằn trên mặt cát ướt.

Một lát sau chú bé ngàng nhìn, rồi dừng lại. Chú thấy lão Jack đang ló mò từ cồn cát phía xa leo dần xuống bãi. Lão già đặt bịch cái bao tải bằng cao su dựng chai lọ xuống cát và chăm chú ngó chung quanh. Khi thấy Jeff lão đưa tay che mặt cho khỏi chói nắng chăm chú nhìn cậu bé. Trên bãi vắng lão già và chú bé đứng nhìn nhau yên lặng.

Jeff rút tay khỏi túi quần xoa xoa lên đùi. Cậu cảm thấy sờ sợ. Nếu có Ken hay Jimmy ở đây chắc cậu chẳng sợ hãi thế nhưng khổ nỗi lúc bấy giờ trên bãi vắng tanh chẳng có một bóng người ngoài những con hải âu bay lượn trên mặt hồ. Chú bé không tin những câu chuyện người ta kể về lão Jack. Người ta bảo lão thường bắt trẻ con bỏ vào bao tải mang về cái lều tồi tàn của lão trong đầm lầy để ăn thịt. Chú bé không tin chuyện đó có thật cũng như những chuyện khác về lão già mà bố của thằng Ken kể cho tụi nhóc nghe, nhưng không hiểu tại sao chú bé vẫn thấy sờ sợ lão.

Lão Jack vẫn che tay ngang trán nhìn chú bé, chú nghĩ thầm «Minh nhất định không về, nhất định phải đến cầu xem chim bay. Bây giờ mình giả vờ đứng đây lia đá để lão không chú ý, Nếu lão xuống phía này thì mình chạy hay đánh lại lão, còn nếu lão đi ngược về phía bãi trên mình sẽ chờ cho lão đi xa rồi tới cầu xem chim bay.»

Jeff cúi nhặt một mảnh đá nhỏ và mỏng trên cát rồi lia mạnh ra hồ. Mảnh đá lướt trên mặt nước phẳng, vọt cao lên rồi lại lướt đi cứ như thế cho đến khi hết đà. Mặt trời xuống thấp rọi chiếu ánh sáng lung linh như thỏi bạc cắt trên sóng làm cho chú bé không nhìn rõ mảnh đá lướt trên khoảng nước phản chiếu mặt trời ấy mà chú chỉ thấy những tia nước tung lên rục rục. Jeff lại giả vờ tìm kiếm quanh một mảnh đá khác và nhìn trộm lão già vô gia cư xem lão đang làm gì ở đằng kia. Chú thấy lão khoác chiếc bao tải đựng chai lên vai mò mẫm đi ngược về phía bãi trên.

«Lão không chú ý đến mình — chú bé nghĩ bụng — Bây giờ mình lên cầu vẫn còn kịp để xem chim bay».

Nghĩ vậy nhưng chú vẫn chần chừ quanh quần sát mé nước chờ cho lão già đi thật xa ở phía bãi trên rồi mới lững thững đi theo để khỏi phải chạm mặt lão. Lão Jack đi chầm chậm dọc theo bãi, quanh quần tìm kiếm trên cát những chai nước ngọt hay vật dụng thừa thãi mà du khách vất lại. Jeff thấy lão cúi xuống nhặt cái gì đó bỏ vào bao tải. Chú bé mong lão đi lẹ lên cho rồi vì nếu không chú sẽ chẳng thể đến cầu kịp để xem chim bay.

Một lát sau lão già đã đi khỏi đầu con đường mòn dẫn đến cầu. Con đường chạy luồn qua những cồn cát sát bờ hồ. Khi đến đầu đường mòn, chú bé bắt đầu chạy mau luồn lỏi theo những đụn cát cao vì không sợ lão già nữa. Lão hết thấy được chú rồi.

Jeff chạy hộc tốc theo con đường mòn đầy cát lún, nhảy tránh những khúc gỗ, cành cây mục bị nước cuốn tấp ngổn ngang cho đến khi cậu tới bãi cỏ viền quanh bờ đầm lầy.

Jeff theo cánh đồng cỏ đến bìa hàng liễu và đi vào. Chú bé phải vừa khom người luồn qua những cành liễu lòa xòa vừa lấy tay rẽ những cành nhỏ tìm lối đi, cho đến khi ra khỏi hàng liễu thì đến chân cầu gỗ (chiếc cầu bắc ngang rạch thông nước giữa hồ và đầm lầy).

Chú bé leo lên ngồi vắt vẻo trên thành cầu thả thõng hai chân trên mặt nước âm u.

«Minh đến đúng giờ — Chú nghĩ bụng — Đàn chim chưa bay đi».

Chú nhìn lên cồn cát thấp phía bờ hồ, cồn cát sáng rực dưới mặt trời trông như một lưỡi búa bằng bạc. Chú lẩm bầm :

« Khi nào mặt trời xuống sát mé nước chim mới bắt đầu bay » chú vuốt lại mái tóc bung xõa xuống che mắt và ngược nhìn những con én bay lượn trên mặt đầm, Jeff nhớ lại hôm đầu tiên mình tìm ra cây cầu này và được nhìn chim bay buổi chiều.

Hai tuần trước gia đình chú bé dời bỏ thành phố dọn về cư ngụ tại làng này, một làng nhỏ bên cạnh hồ và một buổi chiều cách nay mấy hôm Ken cùng Jimmy, hai người bạn mới, rủ chú đi chơi ngoài bãi. Má chú không bằng lòng vì bà nghe người ta kể về lão già sống trong đầm lầy, nhất là lão thường lang thang ngoài bãi mỗi buổi chiều.

Má nói :

« Lão bần thiêu kinh khủng ! má gặp lão ta ở nhà Morrow bán thịt. Lão vác cái bao tải chai đến bán. Chưa bao giờ má thấy ai ở bần như lão và má không muốn con đến gần lão ta. »

Như may là ba chú lại cho phép chú đi, nhưng Ba dặn chú phải cẩn thận.

Cả bọn kéo nhau xuống bãi thì gặp lão Jack. Bọn nhỏ chọc phá lão một hồi rồi bỏ đi dọc theo mé nước tìm những viên sỏi đẹp và vỏ trai vỏ hến. Ken đi trước chợt nhặt được thứ gì đó quay lại gọi hai đứa bạn lên xem. Nó cầm đơ lên cho bạn xem một mảnh đá dài, mỏng bị sóng mài mòn thành hình giống như con dao, giống như dao găm của bọn Hải tặc.

Jeff xin Ken nhưng Ken không cho. Nó bảo nó sẽ mài lại rồi sơn bạc cho giống in dao găm của bọn Hải tặc. Khi cả bọn ra về, Ken dắt con dao vào giây thắt lưng rồi nắm tay lên cán đi khệnh khạng.

Chiều hôm sau Jeff ra bãi một mình hy vọng tìm thấy một mảnh đá khác giống như mảnh đá của bạn trong khi đó Ken và Jimmy đi xem xi nê. Chú bé tha thần đi về phía bãi trên, thật xa, xa hơn hôm qua nhiều. Vừa đi vừa chăm chú tìm kiếm trên mặt cát xem có thấy mảnh đá nào giống như lưỡi dao găm Hải tặc không nhưng chú chẳng tìm thấy gì hết trơn.

Cuối cùng chú bé gặp con đường mòn chạy quanh co qua những cồn cát. Chú tự hỏi con đường ấy dẫn đi đâu, chú theo con đường cho đến khi gặp cây cầu. Jeff ngồi nghỉ mệt trên thành cầu vừa lúc đàn chim bắt đầu bay. Trong buổi hoàng hôn rực rỡ hàng ngàn vạn con chim nhỏ từ đầm lầy bay lên và chú bé nhìn mê mẩn cho đến khi bóng tối xóa

cảnh vật mới ra về. Chưa bao giờ chú bé thấy một cảnh tượng tự như vậy, đẹp hơn phim ciné về Châu Phi, hay hơn cả xem xiếc, tuyệt hơn mọi thứ...

Bỗng nhiên mặt nước bị khuấy động tản ra những vòng sóng tròn lay nghiêng ngã cảnh liễu rủ xuống mặt đầm. Chú bé thắc mắc không biết là cái gì, nhưng không lâu, trong hàng liễu rậm vang lên tiếng lóc cóc loảng xoảng. Jeff ngược nhìn qua đám cảnh lá và tê cứng người lại: Lão Jach đang lò mò chui ra khỏi qua hàng liễu đi lên cầu. Chiếc bao tải đựng chai của lão kên lóc cóc khi lão đặt xuống sàn gỗ. Lão già nhìn thấy Jeff ở đầu cầu bên kia. Lão cất giọng ồm ồm:

« Chào chú nhỏ! ».

Chú bé ngồi như cóneg lại trên thành cầu, im lặng không trả lời lão già. Chú ngó lão trân trân. Mặt lão đỏ rần nổi lên những nếp nhăn nheo bám đầy bụi đất. Lão đội chiếc mũ dạ nhỏ nhàu nát không đủ che mái tóc bạc dài lờm sờm phủ kín cả hai tai và thông xuống cổ. Lông mày lão rậm rì và cũng bạc một nửa che trên đôi mắt đỏ lơ lơ. Lão mặc chiếc quần rộng thùng thình, áo khoát ngoài màu đen đầy những vết dầu mỡ và nhăn cộm lên ở một bên vai. Hai bàn tay lão xù xì nắm lấy thành cầu khi lão cúi người tới trước nhìn xuống mặt đầm nước.

Chú bé vẫn ngồi bất động trên thành sắt tự hỏi:

« Minh có nên chạy hay không đây? »

Nếu chú chạy về phía đầu cầu bên này thì sẽ tiến vào đầm lầy, sẽ trốn lão già một cách dễ dàng nhưng chú bé sợ bị lạc hay nhỡ sảy chân bước vào vũng cát lún thì chết. Ken bảo rằng trong khu đầm lầy có nhiều vũng cát lún lắm. Nếu muốn trở lại bãi thì con đường duy nhất là phải vượt qua lão già đang đứng giữa cầu kia. Chú bé ngán lão già lắm nhưng chú cũng không muốn bỏ đi trước khi xem chim bay.

Chú thầm trấn tĩnh:

« Biết đâu lão không biết hay là không nhớ ra mình? »

Cũng tại vì bọn chú đã chọc phá lão già khi lão lang thang ngoài bãi tìm chai lọ bây giờ mới ra nỗi này. Hôm ấy cả bọn chạy phía trước lão và tìm được mấy cái chai của du khách cắm trại ven hồ bỏ lại. Bọn nhóc chờ lão già đến thật gần mới ném những chiếc chai ấy ra hồ trước mắt lão. Jeff muốn cản hai đứa bạn lại nhưng không kịp. Ken chạy quanh lão già miệng la lớn:

« Ê! ê! Lão lưu manh! Lão bần thiêu! »

(xem tiếp trang 36)

người nặng kí nhất thế giới

Xin thưa đó là tay tổ Robert Eart Hughes, dân Mỹ gốc Illinois sinh năm 1926 lúc ra đời nặng 5 ki lô. Năm lên 6 đã gần 100 ki, lên 10 thì 150 ki ngoài và năm 18 thì sơ sơ cũng 300 ki. Năm 27 thì chẵn chòi 450 ki lô.

Tháng 2 năm 1958 thì Robert được xem là mập nhất: 480 ki. Chết năm 33 tuổi, vào ngày 10-7-1958, vì bị bệnh đường tiểu nên sút mất 10 ki. Lúc chôn, không cổ quan tài nào vừa... nên đành xài đồ chiếc thùng đựng đàn dương cầm dài 2,m10, vuông vức mỗi chiều 1m, nặng 500 ki. Do đó lúc hạ huyết phải xài đến «cần trục» mới xong. Trên một tấn mà?

Hồi sinh thời; vòng bụng của Robert đo vừa đúng có... 3,m06 tức 305 phân tây. Vòng ngực chỉ hơn có 5cm tức 3,m10, nhưng bắp tay lúc mập nhất chẵn chòi 1m. Nghe thì có vẻ hoang đường các bạn nhỉ. Nhưng có cân đo đàng hoàng đó.

người nam tí hon nhất

Là Calvin Philipes sinh ngày 14-1-1791 ở Masscabussette (Mỹ) nặng có 906gr. Lên 5 đã hết lớn và năm 19 tuổi thì cao được 66cm và mặc đủ quần áo cũng chỉ cân có 5 ki 400gram. Từ trần tháng tư năm 1812 năm 21 tuổi.

CHẠP PHỒ
TUỔI NGỌC :
NƠI BUỒN
BÁN ĐẤT RẺ
NHỮNG NỤ
CƯỜI, NƠI
TRUYỀN BÁ
NHỮNG TƯ
TƯỞNG VĨ
ĐẠI, NƠI
KHÁM PHÁ
NHỮNG PHÁT
MINH GHÈ
GÓM, NƠI
BÁN «SON»
NHỮNG LỢM

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG ●

Vị tí hon thứ nhì phải kể là May Taborslay, sanh ở thành Vienne, nước Áo tháng 1 năm 1063, lúc mới ra đời cao cỡ 35cm và lên 9 thì hết lớn. Từ trần năm 28 tuổi, lúc bấy giờ chỉ đo được 68cm và cân nặng 4ki 980 gram đúng.

NGUYỆT QUẾ

dostoevski

Dostoevski là một trong những văn hào Nga vĩ đại nhất vào thế kỷ 19. Chào đời và trưởng thành ở Moscou. Trong khi Dostoevski đang theo học thì thân phụ ông bị ám sát. Mặc dù ông chú ý đến văn chương, nhưng ông cũng có lần nổi danh ở trường công binh St. Pelevsbvug. Sau khi ra khỏi quân ngũ, ông thành công lập tức với một truyện ngắn đầu tiên nhan đề

LẬT SƯU TẦM
ÁC ÔN. CŨNG
NƠI ĐÂY
LÀ DIỄN ĐÀN
NGÔN LUẬN
CHÍNH THỨC
CỦA KIẾN
VÀNG VÀ
ĐẰNG KIẾN
(ĐẰNG ĐÔNG
NHẤT VÀ
HÙNG HẬU
NHẤT THỂ
GIỚI HIỆN
THỜI)

QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

Poor Folk x.b. năm 1846. Thời gian sau, ông lại đau khổ vì nghèo túng. Tập san Time mà ông chủ trương trong đó cho in lần đầu tác phẩm Insulted and Injured (1861) và The house of the dead đã bị cấm vào năm 1863. Khi tờ báo Epoch thất bại vào năm 1864, Dostoevski thiếu nợ ngập đầu. Các tác phẩm như Notes from the Underground (1866) Crime and Punishment (1866) The Gambler (1867) được viết ra hết sức cấp bách để giải quyết nợ. Hai tác phẩm cuối cùng để lại trước khi nhắm mắt là Crime and Punishment The brother Karamazov (1880) ông mất (1881), cả thế giới như mất đi một ngôi sao sáng đang ở thời kỳ chói lọi.

NHỊ LANG (ghi)

đổi cho ai

Ông ta vừa từ Nha Trang về bằng xe lửa và không ngớt than phiền với bạn «cửa kính trong toa xe bị vỡ, làm cho gió cứ ào ào vào mặt tôi.»

— Vậy sao anh không đổi chỗ?

— Anh tính, đổi với ai bây giờ? Trong toa chỉ có mỗi mình tôi!

động đất

Một thành phố Nam Mỹ bị động đất dữ dội. Một gia đình người Anh mới đến hoảng quá, bèn gửi cậu quý tử đến ở nhờ nhà bà con tại khu yên tĩnh hơn. Mới hai ngày sau, hai vợ chồng nhận được bức điện tin của ông ta:

— Hãy nhận lại thằng bé và gửi cho tôi trận động đất!

LÊ NGỌC YẾN (cóp)

giống tính nhau

Đại Úy bảo binh nhì:

— Tính tôi không thích cất tiếng gọi ai, hễ anh thấy tôi vẫy tay thì anh đến ngay nhé.

Binh nhì:

— Thế thì tốt quá. Tính tôi cũng như tính đại úy không thích gọi ai. Nếu đại úy thấy tôi lắc đầu tức là tôi chưa đến ngay được.

nợ

Chồng bảo vợ:

— Thế là hôm nay chúng ta đã trả được hết nợ rồi.

Vợ mừng rỡ:

— Cảm ơn Thượng Đế, ngày mai em lại có thể đi vay nợ nữa.

NGUYỆT QUẾ

địa chỉ trên bì thư và hộp thư

Từ năm 1.463 người ta bắt đầu đặt số cho nhà ở để ghi địa chỉ trên bì thư. Số nhà lớn nhất thế giới là số nhà 81.950 trên M 19 ở làng Memphis gần Richmond, Michigan.

Những thùng thư đặt ở ngoài lộ để công chúng bỏ thư vào là do sáng kiến của nhà văn Anh Quốc Anthony Trollope (1815-1882). Thùng thư đầu tiên được đặt vào ngày 8-2-1853 tại đường Union. Hải cảng St. Peter Gugrnesy (Anh Quốc).

KIẾN BẠCH (ghi).

mặt trời quay

Các nhà thiên văn Tây phương đã cho biết mặt trời chưa phải là một Định Tinh. Nó không quay quanh một hành tinh nào cả nhưng nó tự quay xung quanh nó! Tinh Theo trung bình với quả đất của chúng ta quay 30 vòng quanh nó thì mặt trời quay 25 vòng quanh nó. Theo các nhà thiên văn qua kính thiên văn, họ cho biết mặt trời có một đám gì mà *qua kính thiên văn* từ trái đất ta nhìn lên thấy như một đám mây màu nâu và khoảng 30 ngày dưới mặt đất thì ta nhìn thấy đám màu nâu đó được 25 lần đó các bạn!

NGUYỄN SƠN (sưu tầm)

được chia gia tài

Đám táng của ông tỷ phú được cử hành. Một thiếu phụ Do Thái vừa mới di cư tới đây bèn nhập bọn đi theo để giải buồn. Sau đó

vài tuần, thiếu phụ này bỗng nhận một cú điện thoại mời đến dự phần chia gia tài của nhà tỷ phú. Bà ta ngạc nhiên nhưng vì tò mò bà đến nơi và được hưởng một món tiền khổng lồ. Thì ra người tỷ phú mà bà có dịp đi theo đưa đám giải khuây đã để lại chúc thư: «Chỉ có kẻ nào đi theo linh cửu của tôi tới phần mộ mới có quyền hưởng phần gia tài của tôi đã chia sẵn». Và như thế, tự xưng thiếu phụ Do Thái «bợ» được một món tiền kếp sù ngon ơ!

biết cho vui

Các loài vật chịu đựng được lạnh khác nhau. Sau đây là hai con vật tiêu biểu:

— Chó: chịu lạnh được tới khoảng — 160o (độ âm)

— Nhái: chịu lạnh được tới — 28o (độ âm)

Còn người ta? Vào khoảng 0o là con người rét cóng, run lập cập và thiếu điều không thở nổi!

HƯƠNG RỪNG (cóp)

tặng không

Theo lời yêu cầu của Chủ tiệm, họa sĩ Tuổi Ngọc sẽ liên tiếp gửi tặng các tác giả truyện dài những mẫu bìa chủ đề. Hãy đón xem ngay từ số này. Một sự làm mới bìa TN sẽ tiếp tục xảy ra. Rất ngoạn mục.

láng giềng

Hai người hàng xóm gây lộn:

— Tôi mà là vợ ông thì tôi thuốc ông chết từ lâu rồi.

— Còn tôi làm chồng bà thì tôi tự tử trước khi bà thuốc tôi nữa kia.

say rượu

— Khi nào biết mình say, ba?

— Khi con nhìn một hóa hai, chẳng hạn, mặc dù ba nhậu nãy giờ, ba vẫn thấy hai cô gái bán hàng kia là hai. Mà ba thì không bao giờ biết say là gì.

— Chỉ có một cô thôi ba.

— ...! ...! ...

UYÊN ƯƠNG (Kiên Tân)

tin buồn cho kiến vàng

Ở đồng bằng Amazone, Nam Mỹ. Người ta tìm thấy một loại kiến đen mà những con cái lớn trên 1.3 inches. Loại kiến này hiện đang giữ chức vô địch trên thế giới đấy ạ.

nếu

Nếu tất cả các cô gái nắm tay nhau lại, thì các cô có thể bao vòng biển cả.

Nếu tất cả các chàng trai trên thế giới muốn làm thủy thủ, thì với những chiếc thuyền, họ sẽ xếp thành một chiếc cầu đẹp trên sóng nước.

Vậy, người ta có thể bao vòng thế giới, nếu tất cả những người trên thế giới sẵn lòng bắt tay nhau.

MƯA HỒNG (ghi)

KIẾN VÀNG ƠI

VẤN: KV Ơi, Sinh nhật năm ngoài người ta tặng cháu một cái hộp gói rất là xinh xắn, trong chỉ đựng có mỗi một hạt me. Như thế nghĩa là sao hở KV? Có phải ý người ta muốn nói cháu «chua» như me không?

KIẾN BỒ NHỌT (Sàigòn)

ĐÁP: Nếu muốn nói cháu «chua» thì người ta tặng cháu trái chanh cơ, hoặc là nguyên trái me. Đẳng này chỉ là cái hột. Có lẽ người ấy muốn phát âm một tiếng gọi mà sợ ngượng nên có quà tặng cho cháu thế. ME, người ta muốn đánh vần ngược lại. Liệu cháu có cảm động... rung tim không đấy?

VẤN: Kiến Vàng à, có phải Kiến Vàng họ Đỗ chẳng? Đỗ Kiến Vàng, bà con gì với Quý Ngài Đỗ Kiến Nhiễu (Đỗ trưởng) và Đỗ kiến Nâu (Quận trưởng). Nói chuyện cho nghe chơi mì.

HỌ ĐẬU (Biển Hòa)

ĐÁP: Lại xảy ra một vụ xét thẻ căn cước nữa rồi. Cớ gì lại gán ghép họ hàng cho KV như thế nhờ người ta bảo: thấy người sang bắt quàng làm họ thì sao. KV đang bận rộn lắm nên không thể chuyện trò được, vì phải lo đi khai thuế cho cửa tiệm ngay bi giờ đây. Rất tiếc.

Sau đó nó chạy ra xa nhặt một viên sỏi trên cát lấp vào súng cao su bắn lão già. Viên sỏi bay trúng vào vai lão làm lão tức giận. Lão ném chiếc bao tải xuống cát và đuổi theo tụi nhỏ. Lão vấp lên té xuống mấy lần trên cát lầy trong khi bọn nhóc chạy xa dần. Chúng quay nhìn lại chỉ còn thấy lão già bằng cái chấm đen mới ngừng lại.

Bỗng lão Jack bước lui lại đưa tay chỉ về phía bên kia bờ. Hai con vịt trời vụt bay lên, cánh chùng xoải ra, cổ nghên thẳng về phía trước, lượn một vòng trên mặt nước rục rờ rồi bay về phía mặt trời. Chú bé và lão già cùng đưa tay che mắt nhìn theo cho đến khi chúng khuất dạng.

Lão Jack nói:

«Chim le le».

Chú bé nói đối:

«Cháu cũng biết chim le le. Ai cũng biết hết á».

Lão già bỏ nón ra, vuốt lại mái tóc bạc bõm xồm sau đó nhìn Jeff. Chú bé cũng nhìn lão trân trân.

«Mày đến chỗ này lần nào chưa nhỏ?»

«Có chứ! Cháu đến đây nhiều lần rồi, luôn cả khu đầm này nữa mà!»

Thật ra chú bé mới đi xem chim bay có ba lần. Lần vừa rồi chú rủ ba cùng đi nhưng lúc ấy ba đang đọc báo hơn nữa ba nói ba mệt lắm không muốn đi bộ xuống bãi. Ba bảo:

«Sao con không rủ thằng Ken? Nhưng này! Con phải coi chừng cái lão già lưu manh sống trong đầm lầy đấy! Ba không muốn con đến gần lão».

Chú bé không thích rủ Ken đi cùng vì chú nghĩ thằng bạn không thích chỗ này nhưng cuối cùng chú vẫn phải rủ nó đi.

Bỗng nhiên lão già hỏi:

«È nhỏ! Có phải bữa trước mày với mấy đứa kia phá tao phải không?»

Jeff ngồi như chết cứng người trên thành cầu. Chú nhìn hai bàn tay xù xì của lão già và chiếc bao tải lão để dưới chân.

«Đâu phải ! Cháu có chọc phá ông bao giờ đâu ? Cháu chưa gặp ông bao giờ mà !

Lão già loạng choạng tiến vài bước gần lại với đôi mắt hấp hèm đỏ lòe nhìn chăm chú bé. Jeff nắm chắc lấy thành cầu và cắn chặt môi dưới lại.

«Mày có quen cái thằng nhỏ đầu to to tên là Ken không ?

«Không ! Cháu không biết nó là ai cả.»

«Ờ ! Thằng đó con nhà mất dạy. Có ngày tao mà tóm được nó thì nó chết với tao.»

Lão già chúi hai tay vào chiếc quần bần rồi lại đứng tựa vào thành cầu như cũ.

Chú bé nói lỏng bàn tay đang nắm chặt thành cầu và hít thở một hơi dài. Hôm chú bé dẫn Ken đến cầu xem chim bay, thằng bạn nhảy rầm rầm trên sàn gỗ và định đập vỡ mấy chỗ đã gần hư trên thành cầu làm chú bé nghĩ bụng biết thế chú đi một mình cho rồi. Đến khi đàn chim bắt đầu bay chú bé nhìn sang thằng bạn thấy nó đứng xoạc chân tay đang dương súng cao su sắp bắn. Chú bé la lên :

«È mày !»

Nhưng không còn kịp nữa, giây cao su đã bật cái «bách» và một con chim rơi khỏi đàn rụng xuống mặt nước, con chim nhỏ màu nâu trôi lập lòe qua chân cầu, đôi cánh còn dang rộng ra, đầu ngoẹo sang một bên và con mắt trắng đục như mở lớn nhìn đờ đẫn.

Ken đưa súng cao su cho chú bé :

«Súng đây bắn một con đi mày !»

«Tao không bắn ! Đừng có bắn nữa nghe mày.

Chú bé nhìn con chim chết quay chậm chậm trên mặt nước trôi lập lòe.

Thằng bạn không bắn nữa nhưng buổi chiều của chú bé đã mất vui vì thế chiều nay chú đi một mình.

Lão Jack đang mù mẫm tìm trong túi áo cũ. Lão rút ra một gói nhỏ bọc giấy dầu. Lão mở gói giấy lấy ra một chiếc bánh sandwich nhồi thịt dày cộm. Lão bẻ chiếc bánh làm hai đưa một nửa cho chú bé.

«Ăn một miếng chơi mày nhỏ !»

«Cảm ơn ông ! Cháu không đói.»

Ông già nhún vai rồi đưa nửa cái bánh vào mồm nhai nhồm nhoàm

sau đó lão liếm sạch những ngón tay. Lão móc một miếng thịt trong phần bánh còn lại ném xuống nước dưới cầu. Mặt nước phẳng lặng bỗng gợn sóng, nước vọt tóe lên và miếng thịt biến mất. Jeff há hốc mồm ngó trân mắt nước hầy còn khua động. Lão già nhìn chú bé nhe răng cười.

Chú hỏi nhỏ nhỏ :

«Cái gì vậy ? »

Lão nói :

«Cá ngác ! chỗ này có mấy con to lắm. Mà nhìn xem này»

Lão móc thêm một miếng thịt ném xuống nước. Mặt nước lại nổi sóng và nước toé lên. Miếng thịt cũng mất luôn.

«Mày phải đứng ngay chỗ này nhìn xuống mới thấy nó được»

Lão nói thêm.

Chú bé ngấp ngừng rồi leo khỏi thành cầu và bước chầm chậm lại chỗ lão. Chú ngừng lại cách lão già vài bước thò đầu khỏi thành cầu nhìn xuống nước. Chú há hốc mồm ra ngạc nhiên.

Bóng hai con cá ngác to đen lượn lơ dưới làn nước đục, Lão Jack ném thêm miếng thịt nữa. Chú bé thấy bóng một con lượn quanh miếng thịt nổi lều bều và bỗng nước toé lên. Nó đớp miếng thịt lẹ như chớp. Lão già lại ném thịt xuống nữa.

Lần này con cá còn lại đớp miếng thịt. Chú bé nhòai người ra khỏi thành cầu nhìn hai cái bóng đen dài lượn lơ dưới làn nước âm u. Lão Jack bảo :

«Cần thận coi chừng ngã xuống nước đấy nhỏ !»

Lão đưa phần bánh còn lại về phía chú bé :

« Mày muốn cho cá ăn để coi chơi không ?»

Chú bé lắc đầu rồi đi về chỗ cũ :

« Mấy con cá già ấy có gì lạ đâu»

Chú lại tựa vào thành cầu nhìn ra giữa đầm. Lúc ấy mặt trời đã xuống thấp gần chạm mặt sóng. Chú nghĩ bụng rằng sắp đến giờ chim bay rồi. Chú bé cũng mong thầm lão Jack đi đi không thôi lại làm hỏng cả một buổi chiều của chú như thằng Ken. Chú nghĩ rằng khi thấy cái gì đẹp ai cũng muốn kể cho người khác nghe, cũng muốn người khác xem với mình và nói chuyện ấy với nhau về sau này nhưng lần này khi mình kể cho người khác nghe thì lại chẳng được cái tích sự gì. Ba kêu mệt không chịu đi còn thằng Ken thì lại phá đám. Vậy tốt nhất từ nay về sau chẳng thèm nói với ai hết, mình xem một mình cho sướng.

Lão già đưa tay gãi sồn sột nói :

« Này nhỏ ! tí nữa khi mặt trời sát xuống mặt nước thì chim bay khỏi đầm. Nhiều vô số, chắc hẳn mày chưa bao giờ thấy nhiều chim đến thế »

« Nhiều gì mà nhiều ! Chứa ra đây xem nhiều lần rồi. Có chỗ còn nhiều hơn nhiều »

« Ờ ! Có thể chỗ khác nhiều chim hơn. Tao đâu có đi đâu nhiều mà biết nhưng đầm này cũng là chỗ đẹp lắm chớ »

Chú bé lăm băm một mình :

« Sao lão không đi đi cho rồi cho mình xem chim bay, Ở lại phá đám hoài ». Chú nhớ lại vài điều về lão già do ba chú và ba thần Ken nói Ba thằng Ken bảo lão Jack là lão già lưu manh vô dụng, đáng lẽ ông cò phải đuổi lão đi vì dân làng đâu có muốn cho con cái họ xuống bãi chơi trong khi thấy lão luôn luôn quần ở ngoài đó.

Lão Jack móc trong túi ra một ống điếu cũ đen thui đen thui mực đầy thuốc trông cái túi đựng thuốc bằng da cũ nhăn nheo. Lão quẹt cây diêm to tướng vào thành cầu và mồi lửa. Lão bập bập mấy hơi nhà khói mù mịt rồi bỗng nhiên lão quay cán ống điếu chỉ về phía giữa đầm :

« Chúng nó bay lên đó nhỏ ! đàn đầu tiên đấy ! »

Jeff nhìn theo hướng lão chỉ, thấy những chấm nhỏ lớn dần lên thành hình những con chim đang bay. Chúng bay thấp trên mặt đầm, cánh xoải rộng rồi vượt qua lão già và chú bé đứng trên cầu.

Một đàn chim khác lượn lượn vòng vòng quanh tàn những cây bần lớn rồi một đàn khác bay lên và cứ tiếp tục như thế. Mặt trời hoàng hôn chiếu rọi ngang qua mặt đầm và cỏ, cây, mây, nước nhuộm ánh tà dương biến thành màu vàng rực rỡ, long lanh. Rặng liễu thướt tha rung rọng sào sọc trong cơn gió bắc thổi đến từ phía hồ Eric lá của một cây cỏ thụ ven đầm lấp lánh như dát bạc trong ánh nắng cuối ngày. Những đàn chim nâu nhỏ từ đám bần, được trong đầm bay lên lượn vòng, rồi đàn này hợp với đàn kia cứ rộng mãi ra làm không gian đầy tiếng riu rít trong veo và tiếng đập cánh của chúng như muôn ngàn lá cây khua động trong cơn gió mạnh. Đàn chim bay ngang trên cầu như một giòng mây hợp lại bằng hàng vạn con chim.

Lão già đi đến cạnh chú bé tựa vào thành cầu. Chú bé quay nhìn rồi lại ngược nhìn đàn chim.

« Chim gì vậy nhỉ ? »

Lão già nói :

« Tao thường gọi là chim Cánh-đỏ. Tên chúng chắc không phải vậy ? mà ăn nhằm gì ».

«Cánh nó đâu có đổ gì đâu ! màu nâu mà !»

«À ! bây này toàn là chim mẹ với chim con thôi. Chim bố cánh mới đổ nhưng chúng đi mất rồi».

«Đi đâu ?»

«Chúng bay về miền Nam để tránh mùa Đông. Mấy đàn này chẳng bao lâu nữa cũng đi cả».

Lão lại lấy cái ống điếu chỉ lên đàn chim đang bay :

«Nhìn lên nhỏ ! chúng đuổi theo mặt trời kia !»

Jeff ngàng đầu nhìn lên. Bây giờ không còn là từng đàn nữa mà là cả một giòng chim trong như một giòng sông lớn chảy trên đầm, lượn vòng qua cầu rồi bay về phía mặt trời lấp mé mặt nước.

Chú bé vẫn ngồi trên thành cầu, hai chân buông thõng trên mặt nước, mũi ngửi được mùi khói thuốc thơm nồng từ lòng ống điếu của lão già tỏa ra. Chú nhìn những con én liệng trên đầm, đôi lúc chúng lướt thấp sát mặt nước mịn màng hay bay luồn qua những cành lá rậm của cây bầu lớn. Một đôi le le từ phía chân trời đang đùn lên, những tháp mây rực đỏ như một đám cháy bay lại, ngang qua những cồn cát, qua vùng cỏ cây đã nhuộm vàng nắng chiều. Phía ngoài hồ vài con hải âu đảo những vòng lớn trên nền trời rồi đáp xuống mặt sóng óng ánh.

Mặt trời đã chìm gần hết khỏi mặt nước và cảnh vật biến dần từ màu vàng sang màu xám nhạt. Ánh vàng chỉ còn long lanh trên những mặt lá của cây cổ thụ cao vợi trong những giây khắc cuối cùng của ngày nhưng rồi màn đêm xám nhạt cũng dâng dần lên cho đến khi bao trùm hết các ngọn cây.

Ánh vàng không còn nữa, mặt trời đã chìm sâu dưới nước, những con chim cũng đã bay đi, không gian chợt trống rỗng và yên lặng.

Chú bé và lão già trên cầu không nói lời nào. Lão vẫn phì phà ống điếu. Chú bé du đưa hai chân, cúi nhìn mặt nước phía dưới.

Chú bé nói :

«Không biết đàn chim bay đi đâu há ?»

«Thì tìm chỗ nào đó ngủ qua đêm. Tao không biết chắc chúng bay đi đâu nhưng tao thích nhìn chúng bay đi mỗi buổi chiều. Nhìn kia nhỏ ? mày thấy con dơi không ?»

Jeff thấy một con dơi bay thật mau vòng qua ngọn cây bầu.

«Hó bay mau quá ! cháu tưởng đâu có nhanh dữ vậy. Chưa bao giờ cháu nhìn thấy dơi cả».

Hai người đứng ở cầu thêm một lát nữa nhìn con dơi bay lượn săn mồi, sau đó lão Jack gỡ ống điếu vào thành cầu bảo :

«Tối đến nơi rồi đấy nhỏ ! mày muốn đi trở lại bãi cùng tao không ?»

Jeff nhìn lão già, ngáp ngừng vài giây rồi nói :

«Thôi ! Cháu không về nhà bằng lối bãi. Cháu băng qua đầm cho gần. Tối thì tối ăn nhắm gì».

«Cũng được ! Mày muốn đi lối nào thì đi. Từ già nghe nhỏ !»

Lão già vác cái bao tải lênh xênh lên vai, đi ngược về phía đầu cầu bên kia rồi mất dạng sau hàng liễu lam nham bóng tối. Chú bé ngồi lại một mình trên thành cầu, hai tay chống vào cằm, nhìn xuống mặt nước. Chú ngồi đó một lúc, sau đó leo xuống, đi lên cầu, băng qua hàng liễu. Chú vượt qua đồng cỏ, đi quanh co giữa những cồn cát theo con đường mòn hồi chiều. Khi chú ra đến bãi chú thấy một vật đen, nhấp nháy bị vùi một nửa xuống cát. Chú bé đứng lại đưa chân đá vào vật ấy rồi cúi xuống nhặt lên xem. Chú cầm nó trong tay, đứng yên ngắm một lúc lâu. Chú bé ngược lên nhìn và bắt đầu chạy dọc theo bãi cát. Đứng xa tắp trước mặt chú là một bóng người nhỏ tí còn nhìn thấy được trong lúc tranh tối tranh sáng.

Chú bé cứ tiếp tục chạy, hai tay giữ chặt cái vỏ chai trước ngực.

ĐINH NGUYỄN dịch

TƯ TƯỞNG HAY

● Cái xấu của mình có thể tránh được lại không tránh, cái xấu của người không thể tránh được lại cố tránh, thật cũng nực cười.

MARC AURÉLE

● Phải biết mở cửa lòng mình trước mới mong mở dạng lòng kẻ khác

PASQUIER QUIESNEL

● Người ta sống một ngày, có được nghe một câu phải, trông một điều phải, làm một việc phải, ngày ấy mới không hư sinh.

TRẦN MY CÔNG

● Điều mà bạn biết là một khi giới cho bạn, điều bạn không biết lại là một khi giới cho kẻ khác.

LORIMER

● Muốn có một chút giá trị trên đời chúng ta phải làm những gì mình có thể làm, những gì mình phải làm những gì đáng làm.

RIVAROL

TRÁI TIM HỒNG (ghi)

truyện dài MƯƠNG MÁN

Trùng trùng chữ nghĩa, công thức giáo khoa, hàng nối hàng mở trận biểu tình lớn. Chúng đánh trống thối kèn, rầm rộ kêu gọi kẻ lạc đường là tôi, hãy cấp tốc quay về chỗ đứng của một cô học trò ngoan, rút chân lui khỏi xứ sở viễn mơ, ngậm miệng lại, đừng hé răng cắn trái táo cảm dỗ mộng mị nữa. Những Thiên linh chuỗi, Bích Khê. Người Thanh Niên và Con Chó Nhỏ, nhật ký bị bêu riếu, hạ bệ, từng nẻo không còn một manh giáp.

Và, ngược lại :

Chim bầu trên ngai lòng tôi, biểu tượng của hùng hồn của mộng mơ, đập cánh, đập chèo, phản đối cực lực bon giáo khoa chữ nghĩa. Nhưng một mình chim, không đủ sức dẹp tan sóng cuồng nộ của đám biểu tình rầm rộ kia. Chim bèn áp mỏ vào tim tôi gõ nhẹ nhẹ những tiếng thăm thì cay xót ngậm ngùi.

Tôi lắng nghe trận dằng co thúc hối trong sâu thẳm mình và, lầm bầm hoài huyễn in con mẹ điên : Đả đảo mơ mộng ! Học hành chăm chỉ muôn năm ! Đả đảo học hành chăm chỉ ! Hoan hô mơ mộng !

Đả đảo, hoan hô. Hoan hô, đả đảo. Khổ sở hết sức. Sao lại bày đặt ra học hành và mộng mơ làm gì thế ?

Không dung, tôi biến thành viên cuội lăn mất hút xuống triền vực êm đềm của lãng quên. Nếu thế, tôi lại là viên cuội ù lì, chán chết !

Tôi bần khoản đứng giữa. Thực và mộng tựa Thiên Đường và Địa Ngục hai bên.

Thực : Những lô bài phải học, những bài toán phải làm. Viên phấn, bảng đen. Lời trách mắng, tiếng khen thưởng của thầy cô.

Mộng : Niềm băn khoăn gờn gợn bên lòng, những trò chơi tình ma diệu quý. Chim hót. Sao sáng. Cột đèn. Mơ ước. Những hoài nghi và thắc mắc. Những dấu hỏi và dấu chấm than.

Một hôm, Thực thắng, Mộng thua. Tôi mở lớn mắt nhìn không biết mình nên cười hay mếu.

Đó là hôm ngôi trường con gái của tôi xao động bởi lời lẽ nghiêm trang của cái thông cáo đọc sau lễ chào cờ. Thông cáo đọc chung cho cả trường nghe, nhưng thật ra chỉ có ý nghĩa đậm đà riêng với một mình tôi; hơn một tí, nó là tiếng sét đánh ngang tai bè bạn lớp tôi, những nàng nữ sinh xinh đẹp đã đại đột chọn (lầm) tôi làm Nữ Chúa !

Đại khái, cái thông cáo lịch sử ấy như sau :

Lâu nay, tình trạng hoang mang giao động gây ra từ phong trào Thiên Linh Chuỗi, với những lời lẽ hoang đường ủy mị, bí mật phổ biến trong khắp các lớp học, đã làm một số lớn học sinh xao lãng việc học, và ảnh hưởng đến tinh thần sinh hoạt học đường không ít.

Kể từ hôm nay.

Trường cấm chỉ mọi sự truyền bá Thiên Linh Chuỗi, dù dưới bất cứ hình thức nào.

Đề tình trạng sớm được chấn chỉnh, trường sẽ nghiêm phạt học sinh nào vi phạm lệnh cấm này.

Ngoài ra, yền cầu người chủ xưởng trò chơi thả dù trái sáng vào giờ ra chơi ngày thứ sáu tuần trước, đến phòng học vụ có việc cần — Nội trong buổi sáng hôm nay.

Thoạt tiên, những khuôn mặt yêu kiều nhuốm màu ngơ ngác, trầm lắng, rồi bỗng ngổ ngê. Tiếp đến là chuỗi xầm xì lan man :

— Nước tới chân rồi, nhảy làm răng kịp nữa, hử Hạt Tiêu ?

— Có phép tiên chắc tau thắng thiên chạy trốn.

— Có phép thần thông tau biến thành hạt bụi bay mất biến cho rồi.

— Đừng than thở nữa.

— Đầu đuôi cũng bởi bọn TMSNSD Quốc Học làm cho to chuyện.

— Ê ! Tau đề nghị cả lớp mình kéo nhau xuống trình diện phòng học vụ đi.

— Ừ ! Đề một mình Hạt Tiêu gánh vác e hấn sụm mất.

— Tau muốn khóc quá.

— Phòng học vụ chừ như giòng sông Dịch, tau lo Kinh Kha Hạt Tiêu đi rồi không còn trở lại lớp mình.

— Đuổi thì đuổi cả bọn mình nữa luôn, đuổi một mình Hạt Tiêu, tau thề tuyệt thực.

Tôi chớp mắt cảm động nghe bạn bè bàn tán. Lòng trống rỗng, không buồn không vui. Nỗi lo đã hiện nguyên hình, chẳng còn dễ sợ nữa. Tôi đã đợi và nó đã tới. Tôi nấn nụ cười bình an, vỗ về bày nữ binh nhốn nháo :

— Trò chơi thả dù của tội mình quả là táo bạo, quá đáng. Nhưng tau hãnh diện tội mình đã nghĩ ra một trò vui, có thể nói là lạ lùng nhất thế kỷ. Đừng dở thói nữ nhi âu sầu hoảng hốt ra, yêu cầu tội bây cũng đừng xách động bày bạ, làm buồn lòng các thầy các cô, gây ấn tượng không tốt cho tội nhóc ở những lớp dưới. Chỉ một mình tau được tới phòng học vụ, hân hoan nhận lời trách phạt thôi.

Tôi thao thao tựa diễn thuyết, lúc dứt lời mới chợt nhận ra mình ăn nói có vẻ «người lớn» ghê? Và, tôi tin về «người lớn» ấy đã mê hoặc những cô bạn trẻ người non dạ của tôi. Chúng nó ngoan ngoãn nghe tôi một cách đáng yêu. Mỗi đứa đáng thưởng một miếng hôn nồng nàn chất với tình bằng hữu. Tuy nhiên, nỗi áy náy, hồi hộp vẫn tựa chút lửa cháy bập bùng trong lòng mỗi đứa. Lan Khuê buồn rầu thú nhận :

— Hạt Tiêu, tau sợ mi bị đuổi, tau phải đi học một mình,

Tôi ngại phải nghe nhiều câu thở than nữa, e mềm lòng, vội quay lưng bước đi. Thương quá những đôi mắt buồn dại trông theo, nằm dưới mồ, mai sau, tôi cũng chẳng thể quên những ánh mắt thiết tha chân thành ấy được.

Bà Giám học hơi ngạc nhiên lúc tôi bước vào phòng học vụ. Bà âu yếm mỉm cười :

— Có việc chi đó, Hạnh Tiên ?

Bà đưa tay chỉ chiếc ghế :

— Ngồi xuống đó đã con.

Tôi vẫn đứng, đối diện bà qua mặt bàn bề bộn giấy tờ sổ sách, nghiên bút, hình như giọng tôi không được bình thường lắm :

— Thưa bà, con là người chủ xưởng trò chơi thả dù trái sáng sang trường Quốc học, thứ sáu, tuần trước.

— Ủa, là con ? Thật không ngờ.

Lần nữa, bà giám học lại chỉ chiếc ghế ra dấu bảo tôi ngồi ; tôi khẽ nâng vạt áo dài, ngồi xuống. Có lẽ tôi có điệu dáng khép nép như con mèo nhỏ.

GHI CHÚ : Trò chơi Thiên linh chuỗi và phần lớn các sự kiện khác không hề xảy ra ở Đồng Khánh—Quốc Học. Hoàn toàn do tác giả (cựu học trò Quốc Học) tưởng tượng. Xin nói rõ để tránh mọi ngộ nhận. M.M.

— Có phải hôm đó các con đã buộc những gói thư Thiên linh chuối ném sang Quốc học không?

— Dạ!

— Cách đây ba hôm, việc gì xảy ra ở trường mình, con biết không?

— Dạ biết. Học trò Quốc học lên võ trường mình ban đêm đánh Thiên linh chuối lên khắp các gốc cây đề... đề...

Tôi ngáp ngừng, không biết nên dùng từ ngữ chi, để diễn tả ý nghĩ hành động của các ông mãnh trường bạn, đành nói đại:

— Dạ, đề... đề... phục hận.

Bà giám học mỉm cười:

— Ừ, tạm coi như đề phục hận. Và sự phục hận ấy làm bà Hiệu trưởng nổi giận:

Tôi bối rối gật nhẹ đầu:

— Dạ, con biết. Bà hiệu trưởng «kiện» Quốc Học về tội xâm nhập bất hợp pháp, Quốc học «kiện» lại bọn con đã... khiêu khích họ trước.

— Đúng như vậy. Hội đồng kỷ luật Quốc học đã quyết định đuổi người cầm đầu cuộc đột nhập một tuần lễ. Kẻ bị đuổi lại là một cậu học trò thuộc loại xuất sắc, không hiểu sao anh ta có hành động ngông cuồng như thế.

Bảo cho tôi biết biện pháp trừng phạt của trường Quốc học, phải chăng bà giám học gián tiếp báo trước tôi sẽ hân hạnh nhận một «bản án» tương tự?

Bà âu yếm nhìn tôi. Tia nhìn bao la biển Thái Bình rất rào:

— Hạnh Tiên. Con là đứa ngoan, học giỏi trong số ít học sinh được gọi là khá xuất sắc của những lớp 12. Con có thấy là đại đột khi chơi trò nguy hiểm ấy không?

Nguy hiểm? Tôi ngờ ngác mất mấy giây, nghe âm hưởng hai tiếng ấy tan ngấm lan mau dọc sống lưng. Tôi rủa giọng:

— Dạ, nguy hiểm? Thưa bà con chưa hiểu.

Bà giám học đứng lên cầm lấy bàn tay rịn ướt mồ hôi của tôi.

— Con cứ trở lại lớp học. Chiều mai, vào hồi 16 giờ, con mời bà má con lại đây đề dự họp. Đó là quyết định của bà hiệu trưởng. Con cứ yên tâm. Ta hứa giúp con hết mình. Ngoan nào. Hạnh Tiên. Đừng buồn bã thế!

Tôi lí nhí nói cảm ơn bà Giám Học, rời phòng học vụ, dường như, chỉ với nửa phần hồn. Tôi yếu đuối, dễ xúc động hơn tôi vẫn tưởng.

Chiều thứ bảy. Ngõ trường chìm trong màu nắng ngái ngủ. Những hàng cây đứng tương tư tiếng cười đùa của lũ học trò. Trống vắng dằng

từ lá cỏ lên, xanh điệp cùng lớp lớp rêu phong mượt mềm trên những bờ tường, mái ngói. Có tới trường vào những ngày nghỉ học mới thấy thương trường hơn. Nom nó có đơn đến tội nghiệp.

Phiên họp bắt đầu một cách thăm lặng. Bà hiệu trưởng, bà giám học, quý vị giáo sư trên một dãy ghế xếp cong cong hình bán nguyệt. Tôi và ba tôi trên hai chiếc ghế đối diện qua một mặt bàn trống :

Nhập đề. Thầy Cát, giáo sư Sử Địa (ông già Apollo) được bà hiệu trưởng yêu cầu trình bày nội vụ.

Bằng giọng đĩnh đạc, rõ ràng, thầy thuật lại trò chơi thả dù phát xuất từ cửa sổ lớp 12B13 vào giờ ra chơi ngày... tháng... năm... Đến cuộc đột nhập của nhóm TMSNSD Quốc Học. Thiên Linh Chuối, tiếp đến, được đọc bởi giọng nửa ngâm nga, nửa kinh kệ. Đoạn Ông già Apollo đưa nhận xét :

— Như quý vị thấy, trò chơi đùa giỡn giữa bọn trẻ hai trường, có thể được giải thích như là sự tình nghịch của tuổi trẻ. Nhưng điều quan hệ là, nội dung của cái Thiên Linh Chuối này, đã tác động vào đầu óc bọn chúng hơi quá đáng. Những lời lẽ hoang đường truyền tụng nhau, gây không khí xao động hồ như cùng khắp, làm hoang mang tinh thần bọn trẻ, vốn dễ tin, dễ phóng mình theo những hình ảnh quỉ mị của các câu chuyện thần tiên, đưa đến sự xao lãng việc học. Điều này có thể chứng minh qua nhận xét của quý vị giáo sư hướng dẫn các lớp, tuần qua, từ khi Thiên Linh Chuối xuất hiện, phần đông học sinh không còn chăm chú vào việc học tuyệt đối như trước nữa. Mơ mộng cả trong giờ học.

Một vài thầy, cô trầm ngâm nhẹ nhẹ gật đầu. Ông già Apollo tiếp :

— Điều quan hệ thứ hai, theo tôi nghĩ, Thiên Linh Chuối có thể mang ý nghĩa sâu xa hơn, không chỉ giới hạn trong sự vô hại của trò đùa nghịch. Nó có thể là ám ngữ, dụ ngôn bí mật của phe nhóm chính trị nào đó, lợi dụng lòng nhiệt thành của bọn trẻ để phổ biến rộng rãi trong quần chúng, nhằm bước dài tới việc khuynh đảo, hướng dẫn dư luận sau này có lợi cho hành động của họ. Không khí học đường không bao giờ nên để bị ô nhiễm bởi không khí chính trị. Đây chỉ là dự đoán có thể không đúng, nhưng vì tương lai của con em, chúng ta phải buộc lòng nghĩ đến.

Không khí chợt trầm xuống độ thấp nào nùng. Hai bàn tay xoắn chặt lấy nhau, tôi cảm tưởng có cục nước đá trôi đi trôi lại trong đầu cháy bùng dóm xúc động lạnh. Cô Phi Hiền, giáo sư quốc văn, người hướng dẫn lớp tôi, chợt đằng hắng tiếng nhẹ, cô nói :

(còn tiếp)

NGƯỜI CON GÁI MẮT NAI

PHÓNG SỰ TRUYỆN ● KIẾN VÀNG

Quyên Quyên lắc nhẹ cái đầu con búp bê để nhìn thấy nó chớp chớp mắt và con bé cũng chớp chớp mắt theo. Một con búp bê tóc huyền còn dễ thương hơn một con búp bê tóc vàng, ông con trai Tuấn nghĩ thế.

— Quyên thích không ?

— Thích lắm. Cái môi nó chu ra trông dễ ghét ghê nơi.

Và Tuấn là ông con trai ga-lăng, đầy mình con trai tính, thấy phải nói một câu :

— Cho Quyên đó.

Quyên Quyên ôm chặt con búp bê, trong niềm hớn hở tự nhiên, con bé muốn tung mình ra cửa chạy về nhà ngay tức khắc.

— Đi đâu vậy ?

Ông con trai hốt hoảng níu tay Quyên Quyên lại :

— Chờ anh một chút...

Ông ta lục lọi hồi lâu mới tìm được một cái túi xách nylon và bỏ con búp bê vào đó đưa cho Quyên Quyên :

— Ôm chặt lấy nha, đừng có mở ra cho đến khi về nhà.

Một quà tặng tuy rục rở nhưng bất chính thức. Ông con trai đã có hành động mờ ám, lén lút lấy trộm đồ của em gái mình đem lẳng một người con gái khác. Nhưng ở bất cứ góc cạnh nào của đời sống, cái bất chính thức bao giờ cũng lý thú, như một cuộc phiêu lưu nhỏ bất chính thức chợt trong khoảnh khắc. Chẳng hạn nói đến miếng ăn ngon hơn là khi ăn vụng. Hình ảnh của một chú bé con nhón gót đưa tay lên với đại vào

một cái tô nào đó trong tủ thờ ăn mà nhón một miếng. Miếng gì đó cũng đều ngon cả, trừ sự xui xẻo khi thọc những ngón tay vào một chén nước mắm ớt mà không nhìn thấy.

Quyên Quyên theo anh Thái về, với một cái túi nylon ôm khư khư trước ngực. Bốn con gái lại ồn ào cái miệng khi nhìn thấy cô bé mắt to ngồi cùng bàn hồi nãy đã là một đề tài thích thú cho họ.

— Anh Tuấn đâu, đưa người ta về đi chứ.

— Giờ phút này là giờ phút anh Tuấn phải đứng ở cổng.

— Anh Tuấn đã xin nàng một cái hẹn chưa?

Trần Anh Hoàng Tuấn, ông con trai to đầu hào hoa đứng ở trên bậc thềm ngậm điếu thuốc lá cười cười :

— Hẹn nàng mười năm nữa.

Một cô gái lên tiếng :

— Cái hẹn xa quá. Sợ mùa ấy trái đã chín rụng chỉ còn vườn hoang.

— Gì mà thiêu đốt thời gian dữ vậy. Mặt trời có nắng thôi chứ.

— Nhưng cây trái bây giờ chín sớm lắm, có khi trước mùa hái. Chín trái mùa.

— Chín sượng à?

— Chín đỏ. Chín có men rượu say ngất mỗi thiên hạ chứ không thường đâu.

— Cô nói có vẻ... xã hội học, tâm lý học kỹ lưỡng quá.

Cuộc đối thoại tạm đủ khi ấy, có một kẻ tọc mạch khám phá ra, reo lớn :

— Người con trai đã tặng quà người con gái.

— Ai? Cái gì?

— Không biết cái gì cô bé đã ôm kia. Đúng là quà tặng của ông con trai to đầu.

Thúy Hồng, đệ nhất nhân vật quan trọng, và là lý do của buổi tiệc sinh nhật đang đứng ở cổng để chào và cảm ơn bạn bè ra về, chợt để ý theo sự báo động của người bạn tọc mạch, nhìn kỹ cái túi nylon mà cô bé mắt to đang ôm trước ngực. Vì là một loại túi trắng không được dày lắm nên chủ nhân của vật bị mất trộm nhận ra ngay được màu áo và màu tóc của con Bella thân yêu đang nằm trong đó. Cô ta quay phắt lại nhìn ông anh quý, gọi to :

— Anh Tuấn!

Kẻ trộm đã bị nhận diện. Vì kẻ trộm là Tuấn nên hẳn không chút bối rối, nhếch mép cười bình tĩnh điều đình theo... luật giang hồ với em gái :

— Nếu là một, ta sẽ đền năm đền mười. Miễn là mi biết điều.

Thúy Hồng mím chặt môi miễn cưỡng chấp nhận «luật giang hồ» của ông anh quý bằng sự im lặng đến muốn ứa nước mắt. Một đèn năm hay một đèn mười thì cái gì yêu quý đã mất vẫn mất, nó không bao giờ được thay thế đầy đủ như nó có thể là ở một cái mới. Có một cái gì thân yêu thuộc về mình len lén ra đi, khi chợt nhìn thấy chợt đề ý tới thì chỉ còn là cái bóng rơi rớt lại một cách xót xa. Ở bên bờ cổng của buổi sinh nhật, ở đầu tuổi mười sáu, Hồng đứng sững với một lời hẹn nào đó mơ hồ và một sự mất mát nhìn rõ trước mắt. Đó là nàng hôm nay, người con gái mới lớn có những bước chân thật tha thiết bước tới đồng thời cũng nhìn lại tiếc nuối, xót xa những bước đã qua. Những bước đi rụt rè ái ngại. Tuổi thơ là một ngọn cỏ, ở cuối ngày thương tiếc một đầu ngày. Khi màu xanh đã phai phai, trong màu vàng mới ứa có một chút gì buồn buồn, như sự đau ốm của mùa màng thời tiết sửa soạn.

Lúc mà người bạn cuối cùng đã bỏ về khuất, Thúy Hồng còn đứng lặng yên ở cổng một lát rồi mới lững thững bước vào, ngó ông anh một cái sắc như dao cạo trước khi gieo mình trên giường, giận hờn tràn ngập.

Điều thuốc cháy đến xem cái đầu lọc mà vẫn còn được kẹp trên ngón tay, ông con trai to đầu bông ra vẻ suy tư, không phải vì một lời điều đình theo «luật giang hồ» với em gái làm chàng nghĩ ngợi. Thực ra cũng chả có điều gì khác để chàng phải nghĩ ngợi. Đầu chàng là một cái thùng trống không, bông vang từ đâu dội lại tiếng cười lẫn với câu nói «nu» ghê của con bé mắt to. «Nu» ghê. Chàng búng cái đầu lọc ra phía cổng và nện mạnh gót giày trở vào trong tiếng cười khan. Chàng không nghĩ tới giờ này Quyên Quyên đang ôm con búp bê tóc vàng mà nó chỉ cần buột miệng khen một câu là được kẻ khác hơn hờ tặng ngay. Con bé tỉnh khô ôm quà tặng của người lạ như con bé đương nhiên phải có, phải được chiều chuộng. Đó là Quyên Quyên của năm ngoái.

Một vài cá tính người ta đã thấy rõ được ở một cô bé mười tuổi.
Mẹ mắng Quyên Quyên :

— Con nhỏ này suốt ngày cái miệng nhóp nhép, hễ không ăn thời nói. Không lúc nào yên.

Cô giáo cũng mắng vậy. Bạn bè Quyên lại còn nhận xét rằng :

— Nhỏ ấy hay kên kên cái mặt dễ ghét.

Mấy ông anh hậm hực :

— Không ngờ nó bướng quá.

Chị Nhã Đoan bắt đầu có cảm tưởng mình mới thêm một người bạn nhỏ dễ thương:

— Ước gì chị có đũa em dễ thương như Quyên.

Quyên cũng biết đối đáp lại bằng một câu rất... xã giao con gái:

— Ước gì em có người chị khéo làm bánh như chị.

Những « ước gì » đó đẹp lòng nhau, đẹp lòng người. Người đó là anh Thái hay chị Nhã Đoan cũng vậy. Và Quyên Quyên là kẻ luôn gặt hái được những lợi lộc đích đáng nhất, hoặc ở phía anh Thái, hoặc ở phía chị Nhã Đoan.

— Quyên ơi, lát sang nhà chị Nhã không?

— Chi vậy anh?

— Hình như chị ấy có nhẵn nhỏ gì mà.

— Em không biết.

— Lát nữa sang cho gửi cái này nha.

« Cái này nha » của anh Thái là một màu giấy nhỏ xếp tư mà những mép giấy bị dán lại bằng một miếng băng keo. Quyên quyên có thể biết được đó là một lời hẹn, vì đã một lần cũng một màu giấy tương tự anh Thái đã nhờ Quyên Quyên trao tận tay cho chị Nhã vào buổi trưa, đến chiều thì anh Thái biến và Quyên sang nhà chị Nhã cũng biến luôn.

— Chiều anh có đi phố ghé Bata nào hỏi cho em một đôi dép trắng nha.

— Hỏi thôi à?

— Vâng hỏi cho biết giá rồi bữa nào em xin mẹ tiền đi mua. Dép hai quai đi trong nhà ấy mà. Em chắc rẻ rẻ.

Đôi dép rẻ rẻ chả nhẽ hỏi rồi không mua. Tuy thế anh Thái cũng lấy làm hân hoan khi phải chi ra vài trăm bạc phước thiện ấy. Một người con trai dẫn người con gái vào tiệm bán quần áo trẻ em là một lời tỏ tình đậm đà nhất, có ý nghĩa nhất. Đừng cười. Đừng đùa. Hãy đứng gần khi ngắm những đôi vợ xinh xinh, những chiếc áo ren thêu hình đám gà con hay những bông hoa bé tí xiu dễ thương vô cùng. Tưởng tượng với một con búp bê có thể sẽ vừa những quần áo ấy, những vợ những giày ấy. Thì cười đi, đùa đi vài ba câu cho đỡ mặt cho duyên dáng cho cuống quýt cả lời nói. Một con búp bê blét khóc, biết nói hay biết... đòi ăn. Người con gái sẽ phát mạnh vào vai người con trai, ngượng đỏ: Anh kỳ.

(còn tiếp)

truyện dài TỪ KỂ TƯỞNG

Nhuệ Giang giật thót tim. Trầm Hương như thể là chơi ác. Nàng giả vờ:

— Sao ạ?

— Huệ Giang. Tên cô là Huệ Giang. Phải không?

Nàng cười:

— Dạ chắc không phải đâu. Nhỏ em nó đùa.

Nghiệp cười. Chàng cũng không nói gì tiếp. Hình như chàng không quan trọng câu nói đùa của nàng vừa rồi có đúng hay không. Huệ Giang sợ, Nghiệp giận. Nhưng ngồi một lúc, nàng thấy Nghiệp vẫn không có gì đổi khác. Chàng vẫn im lặng ngó về phía trước. Huệ Giang thấy tấm kiếng xe bị mờ vì bụi mưa. Nghiệp không chịu mở quạt nước. Chàng đang nghĩ gì?

Nhuệ Giang tự nhiên ám ức với chính mình. Tại sao lại bị chi phối nhiều bởi một người đàn ông và một buổi chiều như vậy. Hãy trở về với mình, đừng vờ vẩn nữa. Nhưng càng ức Huệ Giang càng thấy mình bị rơi vào một đáy hồ đang nổi sóng. Những cơn sóng xôn xao lòng nàng. Người đàn ông đang ngồi bên cạnh như một thứ thời tiết bất ngờ đến trong đêm khuya, sau một giấc ngủ. Sáng ra Huệ Giang nhìn thấy lá thay trên đường mới hay rằng đã sang mùa. Chàng tới nhẹ nhàng không một tiếng động, tới lúc nào không hay. Tới trong giấc ngủ, tới giữa cơn thức. Huệ Giang bàng hoàng xua đuổi ý nghĩ của mình. Tay nàng xiết chặt vào chéo khăn, cắn môi, nhưng rồi nàng thấy những giọt mưa bên ngoài kéo lướt qua hàng cây, lòng nàng mềm yếu, tâm hồn nàng chùng xuống.

Nghiệp cười, quay sang hỏi nàng:

— Nhuệ Giang nghĩ gì đó.

Câu hỏi của Nghiệp tự nhiên vô cùng, nhưng nàng lại thấy như Nghiệp đã nhìn thấu tim nàng. Nhuệ Giang bối rối chối quanh:

— Không ạ.

— Con đường này đẹp chứ?

Nàng gật đầu. Nghiệp nói:

— Nhưng chỉ đẹp vào mỗi buổi chiều mưa như thế này. Mùa mưa những cái cây còn sót lại thay lá xanh. Tôi yêu màu xanh biếc hơi của thành phố này.

— Ở cao nguyên màu xanh tràn ngập. Màu xanh lợp trời.

— Cô còn quen ai ở đó không?

— Còn chứ. Bà Ngoại tôi ở đó.

— Quê Ngoại cô à?

Nhuệ Giang mím môi gật đầu. Chẳng hiểu Nghiệp nghĩ gì, Nhuệ Giang thấy chàng cười cười gật đầu theo.

— Và còn gì nữa không?

— Không rồi.

Nhưng nàng chợt nhớ tới từng lớp sóng kỷ niệm theo nhau xô tới ào ạt. Nhuệ Giang nhắm mắt. Nàng sợ kỷ niệm sẽ làm nàng bật khóc.

Xe tới một ngã tư đèn. Nghiệp dừng lại. Ngọn đèn đỏ ập vào mắt Nhuệ Giang với người lính cảnh sát đứng gác đường trong cái dù gỗ và những sợi mưa đang kéo xuống những riềm tròn bao quanh. Khi đèn xanh bật lên Nghiệp rẽ sang con đường khác. Con đường tay mặt dẫn về nhà nàng. Nhuệ Giang xôn xao nói:

— Tôi biết chúng ta sẽ rẽ về phía tay mặt.

Nghiệp cười:

— Cô biết đường rồi đó. Nhưng tôi có thể sẽ không đi con đường cô biết.

Nàng nheo mắt thách thức. Nghiệp cười, khẽ liếc nhìn ngọn đèn bật lên màu xanh rồi cho xe chạy tới. Thật ra Nhuệ Giang cũng không mong về nhà khi thấy đã gần đến nhà. Nàng cũng không có ý định ngồi mãi trên xe này cho Nghiệp đưa đi rong khắp phố. Nàng không muốn gì hết, tâm trí nàng lao đao chờ đợi, mất hết phản ứng thường ngày. Nàng chỉ nhớ con đường đưa nàng về nhà rất ngắn, một ít phút nữa thôi chiếc xe của Nghiệp dừng lại trước cửa nhà nàng. Không, có thể nàng sẽ yêu cầu Nghiệp cho xe dừng lại cách nhà nàng một khoảng, ở đó nàng đi bộ về, chỉ để Nghiệp về nhà chàng thôi. Nhưng Nhuệ Giang hồi hộp quá, khi cánh cửa mở, nàng sẽ bước xuống. Rồi thời gian

sẽ như thế nào? Nàng thương buổi chiều hôm nay quá. Sợ rồi sẽ không có một buổi chiều nào như buổi chiều này trở lại. Buổi chiều vĩnh viễn tan biến cùng một chút kỷ niệm nồng nàn ở lại. Huệ Giang thoáng sợ hãi, nhưng rồi nàng cũng không biết mình sợ hãi gì, có lẽ gặp gỡ là chuyện tình cờ và thời gian là một màn mưa mỏng sẽ tan mất.

Nh Huệ Giang thốt nhiên nhớ tới những câu hát:

· Thời gian tựa cánh chim bay
Qua dần những tháng cùng ngày
Còn đâu mùa cũ êm vui

Nhớ thương biết bao giờ nguôi...

Nghiệp có lẽ định trêu nàng, chàng không cho xe chạy thẳng con đường nàng biết, chàng lại quẹo tay mặt. Nàng nghĩ không về đầu đường thì về ở phía cuối đường.

Nh Huệ Giang mỉm cười:

— Đường này tôi cũng biết. Dễ ợt.

Nàng liếc thoáng liếc sang Nghiệp. Chàng cười cười không nói gì. Nhưng trái với dự đoán của Huệ Giang, con đường không dẫn về nhà nữa, nó chạy len lỏi đi đâu làm nàng chóng mặt. Cuối cùng nàng nhìn thấy bờ sông. Bây giờ nàng biết Nghiệp trêu nàng thật. Chàng chạy xe lung tung một vài con đường làm nàng rối mắt rồi hướng ra sông. Huệ Giang chưa biết gì khu này, nàng thấy một bờ sông dài, dọc theo đó là những hàng quán với bóng người loáng thoáng đi lại trong mưa. Mặt sông trắng xóa, vài chiếc tàu màu xám nằm im thả bóng trên mặt nước. Con sông lớn như một cửa biển nàng không nhìn thấy gì phía sau những chiếc tàu im lìm đó. Gió thổi lộng mái tóc Huệ Giang, nàng khẽ rung mình vì bị lạnh.

Nàng ôm lấy hai vai ngó ra mặt sông hỏi:

— Đây là đâu nhỉ?

— Khu bến tàu.

— Có xa nhà lắm không?

— Không xa lắm.

— Sao đêm về không nghe tiếng sóng đánh?

Nghiệp cười:

— Sông này yên lặng như tờ. Những cơn sóng mạnh không thể nào mang âm thanh qua khỏi những hàng cây làm sao nghe được?

— Ở nhà Ngoại tôi buổi tối tiếng sóng biển nghe thật rõ ràng. Nó ru giấc ngủ cho mình đấy.

— Gió lạnh không?

Nhuệ Giang cười. Nàng đưa tay giữ mái tóc cho khỏi bay tung sang phía Nghiệp.

Và Nhuệ Giang trở nên dạn dĩ :

— Có bao giờ ông ngồi trong ngôi quán nhỏ kia không ?

Nghiệp hỏi :

— Ở đâu ?

Nhuệ Giang đưa tay chỉ những ngôi quán nhỏ, thấp lè tè trên bờ sông. Những cái bàn, những chiếc ghế, cũng không cao hơn mặt đất bao nhiêu. Người ta bày đầy ra đó nhưng không có ai ngồi.

— Có một vài lần, nhưng ngồi ở phía trong kia, sát ngay mặt sông với vài người bạn.

— Ông uống rượu hả ?

— Dĩ nhiên.

— Có khi nào ông say không ?

— Ít khi lắm.

— Tại sao ? Người ta uống rượu vẫn say bi tỉ.

Nghiệp cười :

— Vì tôi không uống được nhiều. Rất dễ hiểu.

Có thể chứ. Nhuệ Giang không thích một người lúc nào cũng say rượu mặt mày đỏ kè. Ở nhà, thỉnh thoảng Ba cũng có đi dự tiệc và uống rượu. Nhưng không khi nào say quá trớn. Ông chỉ trở nên vui tảnh hơn thôi, về tới đầu ngõ đã nghe ông hát, những câu hát nghe vui tai, buồn cười mà bình thường không bao giờ Nhuệ Giang nghe ông nhắc tới, Nhuệ Giang hình dung ra gương mặt ông lúc say rượu, một gương mặt đỏ ửng như trái đào chín tới, ông thường gọi Nhuệ Giang và Trầm Hương tới vuốt mũi hai đứa, đùa giỡn như khi hai đứa còn bé bỏng. Nhuệ Giang không sợ Ba lúc say rượu nhưng nàng có cảm giác một người say rượu sẽ dễ dàng rơi vào trạng thái bất bình thường.

Và họ có một cái gì khiến người khác phải e dè. Nhuệ Giang không hiểu Nghiệp say rượu chàng sẽ như thế nào. Đôi mắt ấy sẽ long lên, hay sầm xống ? Chàng sẽ cười hay chàng khóc ? Nhuệ Giang cũng biết một vài người khi say rượu có tật khóc kè như trẻ con. Tự nhiên Nhuệ Giang cười.

— Chúng ta có thể đi một vòng nữa rồi hãy về nhà.

Nhuệ Giang không nói gì. Nàng yên lặng tùy theo ý nghiệp : Nàng biết sẽ về muộn, nhưng về ngay lúc này Nhuệ Giang không biết phải làm gì. Nàng sẽ khờ sở với cơn mưa, quay quắt với buổi chiều hôm nay

Nghiệp cho xe chạy một vòng trở lại những con đường cũ. Nhuệ Giang rùn mình nói :

— Lạnh quá.

Nghiệp cười :

— Cô bạn nhỏ chịu thua rồi phải không ?

Nhuệ Giang cong môi, nguyệt Nghiệp một cái. Nhưng đồng thời nàng cũng cố thu người nhỏ lại, nép sát vào thành ghế. Cái lạnh đã thấm sâu vào gia thịt nàng, thêm gió từ mặt sông thổi lên, Nhuệ Giang có cảm tưởng những ngón tay mình dần dần mất hết cảm giác.

Nghiệp cười cười. Chàng vẫn nhìn thấy ở gương mặt đỏ tái xanh đó một nét buồn bĩnh dễ thương. Nghiệp không muốn trêu nàng nữa, Chàng lại xe về. Con đường quen thuộc hiện ra trước mắt Nhuệ Giang với hai hàng cây xanh mượt lá.

Nghiệp nhỏ nhẹ hỏi :

— Nhuệ Giang có ngại khi tôi dừng ngay trước nhà không ?

Câu hỏi bất ngờ của Nghiệp làm Nhuệ Giang bối rối. Nàng không biết trả lời làm sao.

Nghiệp cười :

— Tôi dừng xe cách nhà một khoảng nhé ?

Nhuệ Giang đã nhận ra chiếc xe sinh tố quen thuộc. Nàng hấp tấp nói :

— Tôi xuống đây cũng được ạ.

Nghiệp dừng xe lại bên đường. Nhuệ Giang mở cửa bước xuống. Nàng bối rối đến độ quên nói cảm ơn Nghiệp. Nàng đi nhanh vào lễ cấm cúi dưới những giọt mưa và không dám ngẩng mặt lên nhìn chiếc xe của Nghiệp chạy vụt qua trước mặt. Nhuệ Giang nóng bừng hai má, nàng có cảm tưởng nhiều người đã nhìn thấy nàng đi với Nghiệp. Mặc dù con đường vẫn vắng lặng, chìm khuất dưới màn mưa và bóng tối lem ủa chiếm lấy khu phố.

(còn tiếp)

anh chỉ yêu dấu

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

— Cho ta về nghe thử một đoạn đi.

Trường đưa tôi về nhà hân. Cả nhà đã tắt đèn đi ngủ, nhưng khi nghe chúng tôi nói chuyện với nhau khi lên cầu thang, Liên và Chúc tung cửa chạy ra.

— Tưởng ngủ rồi chứ.

— Bọn này đang kháo chuyện tung bưng. Tại Chị Liên thính ghê, mới nghe bước chân thôi là chị ấy biết ngay có anh Huy tới.

Hai người con gái ủa vào phòng Trường. Chúc như một con sóc tinh nghịch lục lọi mọi thứ, như tìm kiếm rượt bắt một ai núp đâu đó.

— Làm gì mà vô phòng người ta phá dỡ vậy.

Trường la lên. Chúc cũng la lên, to hơn :

— Kiếm con ma. Nó làm bọn em mất ngủ này giờ.

— Đừng có nhảm, ma ở miệng mi đó.

— Thật mà, Chúc cười khi ngó xuống gầm tủ, rõ ràng là nó chạy lung tung trong phòng anh, làm đổ một cái gì đó.

Trường cầu nhàu khi nhặt cái khung ảnh bị rơi xuống đất. Cả cái bình hoa bằng gỗ cũng bị đẩy từ mặt tủ, đám hoa vải rơi vung vãi. Lại cái con mí meo của chúng mi, chuyên nghề phá hoại. Chúc cãi, ai biết anh nuôi chuột trong phòng làm chi. Liên đứng ti tay ở khung cửa sổ mở nhìn xuống phía dưới, gió lùa dạt mái tóc nàng bay bay về phía sau mà tôi thấy hai bờ vai áo trắng của nàng nổi bật lên một khoảng trời đêm. Vài tờ giấy để trên bàn gây những tiếng động nhẹ khi bị gió thổi bay xuống.

Trường nói :

— Đóng cửa giùm đi Liên, để bay hết cả.

Tôi đùa :

— Bay mất cả linh hồn tôi bây giờ.

Liên khép cửa sồ lại, nói với Chúc :

— Thủ phạm là cái cửa mở, con ma của bọn mình là gió chứ không phải con mí meo. Nghi oan cho nó tội nghiệp.

Chúc lại bèn cái cửa sồ, mở tung ra. Trường hét lên khi đã ôm lấy cây đàn :

— Nhỏ này phá anh mi dữ.

Chúc nhìn tôi :

— Em muốn nhìn thấy gió thổi bay linh hồn anh Huy ra sao.

Tôi khoanh tay trước ngực :

— Không thấy tôi đã phải giữ chặt nó như thế này.

Tiếng ca của Trường ậm ừ theo tiếng đàn. Tình tự khúc thứ hai của hắn mang tên «Đạ khúc tặng một chùm sao», đại khái kể lại một chuyện tình vỡ, vỡ như sao vỡ còn lấp lánh. Hắn diễn tả cho tôi nghe thế. Thực sự thì tôi cũng chả hiểu thứ ngôn ngữ siêu thực vĩ đại mà hắn viết dưới những nốt nhạc đen trắng, những dòng nhạc đầy công phu đập xóa sửa bỏ tới ba bốn trang. Tình cờ tôi nhận ra được câu thơ của nhóm siêu thực Dada mà tôi thích. *Nghìn triệu mở sao trên trời cũng không ngọt ngào bằng đôi mắt em.* Trường gật gù hát, với tiếng đàn đệm, mười ngón tay hắn bầu trên phím và cả thân mình gò xuống hay vươn lên diễn tả từng nốt nhạc. Từng nốt nhạc vắn mình đau đớn. Từng nốt nhạc bi thương tan tác. Tôi dựa lưng vào tường nhắm nghiền mắt lại. Và Chi dần hiện ra. Bắt đầu từ đôi mắt là hai chấm sáng, gió gọi mái tóc và những ngón tay hồng em vươn cao. Rồi thâm cổ non và gót chân son, tiếng cười khẽ vỡ từng sợi nắng của một sớm chủ nhật. Anh Chi đứng trước mặt tôi, chiếc khăn quàng màu đỏ và mái tóc em bay bay.

— Chi.

Chi giật mình quay lên, đôi mắt ngỡ ngác. Vừa nhìn thấy tôi em đã vội cúi xuống.

— Không nhớ anh chút nào sao ?

— ...

— Không thương anh chút nào sao ?

Chi khóc nức nở. Đôi mắt em tối sầm. Là hai chấm sáng đã tắt hẳn em biến mất. Đôi bờ môi tôi ngậm vào nhau đắng ngán ngắt thêm một điệu thuốc.

Trường bỏ xuôi hai bàn tay trên chiếc đàn đặt trong lòng, hỏi tôi:

— Được không ?

Tôi chỉ có một câu trả lời không phải bận tâm :

— Được chứ.

Chúc sản lại chỗ chúng tôi :

— Tiếc là thiếu một cái mũ rách để trước mặt, anh Trường ạ.

Không đề ý tới câu nói đùa của em, Trường mời một chiếc thuốc.
Liên đứng ở chỗ chiếc tủ thấp yên lặng nãy giờ, đến ngồi bên mép giường hỏi tôi :

— Sao lâu rồi không thấy anh Huy dẫn công chúa của anh Huy tới chơi.

— Công chúa nào ?

— Công chúa ở Domain đó, anh còn vờ.

— Ừ nhỉ.

— Ừ nhỉ là sao ạ ?

— Tôi quên mất, đã lâu không tới thăm nom xem cô ta ra sao.

— Thật là anh Huy quên không ?

— Tôi vô tình quá đi thôi. Không hiểu cô ta có còn ở đó đợi tôi.

— Chứ nhà cô ta ở đâu ?

— Trên trời.

— Cô ta là chim hở ?

— Đúng vậy.

— Anh quen cô ta trong trường hợp nào ?

Tôi quen Chi, thoát tiên là một giấc mơ. Tôi mơ thấy hồn tôi là là vườn cây xanh và em là con chim trắng của trời gửi xuống. Trong một buổi sáng ngập nắng em tới thăm vườn tôi. Những bước chân chim em tăng bay nhảy, những tiếng reo của lá tôi hân hoan ca hát. Bầu trời xanh và những ngọn cỏ mượt, rồi chúng tôi quen nhau. Cho hết một buổi sáng và một buổi chiều ... Rồi chim bay mất. Em về với quê hương của em là bầu trời thênh thang. Em có hẹn tôi, bao giờ mời anh lên thăm. Nhưng quê hương của em thì xa vời quá mà hồn tôi thì nặng nề quá. Em yêu dấu có lẽ chúng ta sẽ thất hẹn nhau.

Tôi nhìn Liên, nhìn đôi mắt phông vấn của nàng :

— Cũng phải có sự bắt đầu nữa cơ à ?

— Có chứ, hoặc xếp đặt hoặc tình cờ.

— Nếu thế đề tôi kể cho các cô nghe. Bắt đầu tôi và nàng như thế này. Buổi sáng tôi ngồi ăn điểm tâm ở một bờ cửa sổ và để quên lại những mẩu bánh nhỏ, ăn xong, trong khi tôi ngồi nhâm nhai ở chiếc bàn gần đó thì nàng đến. Con chim trắng đậu xuống và nhặt những mẩu

bánh vụn ở bờ cửa sổ ấy. Để thương làm sao. Tôi ngồi bất động để ngắm nàng suốt một phần buổi sáng, trong lúc nàng tha thần mãi trên những tủ, những giá sách của tôi (ý chừng như muốn làm tổ ở một ngăn nào đó), cho đến khi tôi len lén đứng dậy và đóng ập cánh cửa vào... Đó là một sự bắt đầu, tình cờ và xếp đặt.

Tôi cảm như có chất ngọt ở lời mình nói, Chúc và Liên ngồi xò lại với nhau đòi tôi kể tiếp. Họ là những trẻ nhỏ đợi được nghe chuyện. Anh Huy kể tiếp đi, bắt đầu từ buổi sáng ấy rồi sao nữa.

Bắt đầu từ buổi sáng ấy học trò đan một chiếc lồng để nhốt chim vào đó. Lồng là mười ngón tay thương yêu, học trò không lúc nào rời bé yêu dấu. Khi học bài, bé tung tăng trên trang vở. Khi tới trường, bé ngủ ngoan trong cặp. Thầy giáo khuyên học trò hoài, học ban toán thì mơ mộng ít thôi. Vâng dạ rồi quên mất. Học trò ban B bỏ cả sách vở bút thước compas, lo đồ dành lo chuyện trò với chim. Nay bé yêu dấu trên trời có đám mây bay. Anh thương bé biết chừng nào. Anh thương bé, bé đâu có hay. Ai ngờ, từ buổi chiều ấy chim nhỏ bay mất. Khung cửa sổ chơ vơ buồn. Người học trò đứng ngẩn ngơ đợi ở đó suốt những buổi sáng những buổi chiều, nhưng bé yêu dấu đã không bao giờ về thăm lại. Người học trò bỗng trở thành thi sĩ và sách vở của chàng bỗng nở đầy những giòng thơ. Đời sống của một tâm hồn mộng tưởng là tôi có thể đã bắt đầu từ đó.

Tuyệt vời, Chúc nói, thế nghĩa là gì nhỉ. Liên bảo, mi mâu thuẫn ghê đó nhỏ, rõ ràng là mắt mi chiu trên vai ta này giờ. Thôi, đi ngủ đi. Chúc khám phá ra:

— Ủ, phải đấy. Em buồn ngủ quá chừng. Chị cũng đi ngủ chứ.

— Mi không thể ngủ một mình à?

— Em sợ... con ma hồi này,

— Đóng cửa sổ kỹ lại.

Chúc và Liên trở về phòng. Trường nói với tôi:

— Đêm nay cậu ngủ lại đây nhé.

Tôi thấy dễ dãi với mình:

— Thi ngủ... lang một bữa.

Đêm có trăng. Trường tắt đèn trần chỉ để lại bóng đèn nhỏ ở bàn ngủ, chúng tôi ra ngồi ở ngoài bao lơn hẹp ngay sát cửa phòng nhìn xuống khu vườn trước nhà. Trường hỏi tôi, cậu uống rượu không và hần ôm ra một chai rượu đã vơi hết nửa. Làm một ly nhỏ cho nóng người. Tôi từ chối và nhớ tới lần ngất ngư với Hiện từ phố về. Say đã

ru người ta quên được, hay say để người ta nhận ra nỗi cô đơn vô vọng của mình sau đó? Trường làm lì mở chai rượu ra nốc từng ngụm một mình.

— Mi cóc phải là bạn rượu của ta.

Chỉ hai ba ngụm sau tôi đã thấy hần thấm rượu, ngồi dựa lưng vào cửa chết người như tượng đá, hỏi gì hần cũng cười khan không trả lời.

— Người lại say rồi.

Liên ở trong bóng tối sau lưng tự bao giờ mà tôi không hay. Nàng bước ra, ánh trăng mỏng dọi trên khuôn mặt nhợt nhạt của nàng một sự rụt rè e ngại. Tôi lên tiếng:

— Chưa ngủ hử Liên?

Nàng cười khẽ:

— Đạo này Liên bỗng nhiên lười lĩnh ngủ đêm.

Hai mắt ngược lên đề động một vùng sáng trên da mặt xanh xao, Liên tựa người bên khung cửa sát cạnh Trường, hai tay nàng ủ sâu trong túi áo len:

— Hai người định ướp lạnh ở ngoài này sao?

— Không ướp trắng chứ.

Tôi cười chỉ Trường đang ngồi thừ người nhìn bạn:

— Và ướp rượu nữa.

Liên vào trong lấy chiếc chăn dạ ra quấn một vòng lớn phủ khắp người Trường chỉ để lộ cái đầu. Trông hần ta lúc này đúng là một pho tượng đá nặng ký. Liên cắn nhai: Đã một lần đau dữ mà không nhớ. Uống rượu còn ngồi lạnh nguy hiểm chết người được. Ông làm ơn vào ngủ cho em nhớ.

— Ông ấy chắc say luôn hử Liên?

— Thỉnh thoảng khi có bạn bè thôi anh.

— Tiếc quá.

— Tiếc sao ạ?

— Tôi không thể cụng ly cùng bạn được.

— Tưởng tượng anh Huy mà say rượu chắc phải buồn cười lắm.

— Sao lại buồn cười?

— Thì, người nào với khuôn mặt ấy.

— Cô có nghĩ rằng, ít ra đã một lần tôi say rượu đến nỗi suýt gục tại chỗ không?

— Liên không tin.

— Sao vậy?

— Tại Liên nghĩ anh Huy sống có vẻ «thiền», có vẻ bình an quá đi.

— Có vẻ thôi nhé.

— Và nhiều phần thực như vậy.

Tôi yên lặng nhìn xuống đám cây đen lay động dưới vườn. Bất chợt Liên cất giọng lạ :

— Xin lỗi cho Liên tò mò hỏi anh Huy thế này nhé...

— Chi vậy ?

Liên hơi xích lại gần tôi, như một cái nghiêng người :

— Hai người chắc yêu nhau đã lâu ?

Tôi giật mình một chút :

— Liên nói ai ?

— Thì chuyện anh Huy và Chi đó. Hai người yêu nhau từ lâu rồi phải không ạ ?

— Sao Liên lại hỏi thế ?

— Tại Liên muốn biết một chút về tình yêu giữa hai người. Tò mò vậy mà.

— Tôi muốn nói là, tại sao Liên lại nhìn thấy như thế là tình yêu và gọi thế là tình yêu.

— ...Tự dưng Liên linh cảm vậy. Có lẽ mọi người cũng đều nhìn ra bình thường như Liên vậy.

— Đó là cái nhìn bình thường.

— Bình thường giữa một người con trai và một người con gái chỉ có một sự liên lạc duy nhất là tình yêu mới lâu bền được.

— Tôi lại nghĩ khác. Không nhất thiết phải là tình yêu. Có nhiều thứ tình còn tuyệt vời hơn tình yêu nữa kia.

— Anh muốn nói tới một thứ tình nào khác ?

— Cũng chẳng nhất thiết phải có một tên gọi cho sự liên lạc tình cảm giữa hai người.

— Liên chịu. Đó là thế giới riêng của anh, ai mà hiểu nổi.

Lặng thinh một lát. Lúc này tôi còn nhận ra đám hoa vàng ở hai bên bờ cổng, lối sỏi nhỏ ven theo hàng cây bờ rào, những ghế đá và bụi chuối ở góc vườn mờ mờ trong ánh trăng non huyền hoặc. Tôi lặng yên nghe tiếng gió ri rào trong các bụi lá từng chập, tưởng tượng như bước chân ai về qua, ghé thăm.

— Anh Huy này, Liên gọi chú ý của tôi, nhưng có một điều Liên hiểu được, không lầm lẫn được là hẳn, anh Huy hạnh phúc lắm.

(còn tiếp)

TÒA SOẠN

● **NGUYỄN VĂN BIỂU** (Bạc Liêu): Tại cháu hiểu lầm như thế chứ TN đâu có nghiêm khắc. Tòa soạn toàn những người vui đùa nhất thế giới, cháu khỏi phải lo ngại gì nữa nhé. Bài của cháu đã nhận được. Làm sao viết thư riêng được.

● **VŨ LINH** (Huế): Dự định bao giờ cũng to lớn cả bạn ạ, nhưng có thực hiện được không lại là một khác. TN luôn luôn vấp phải một chữ « nhưng » đầy tai hại. Thôi, tạm thời ta cứ giữ khổ báo nhỏ nhỏ này chờ ngày tươi đẹp hơn.

● **TRẦN HỒNG SINH**: Những bài của bạn nói Tòa soạn đã nhận được và đang đọc. Nếu đăng được, sẽ theo lời bạn dặn:

● **AN VY** (Vĩnh): TN thiếu người nên không bán báo dài hạn được, dù rằng biết làm như thế sẽ có thêm độc giả. TN sẽ cố gắng trong phạm vi hạn hẹp của mình, cố gắng hơn nữa để khỏi phụ lòng tin của em.

● **HOÀNG THUY** (Bắc Lộc): Bây giờ không có ý định đổi khổ nữa đâu. Cứ giữ khổ này cũng được rồi. Cái gì rồi cũng quen hết. Tờ báo khổ nhỏ kẻ cũng xinh xắn trên bàn tay đầy chữ. Như vậy là nó không đe dọa tắt thở nữa. Em cứ yên tâm.

● **NGÀY XUA** (Vũng Tàu): Hơi nhớ ra một tí thôi. Lâu quá mà. Bây giờ em viết thư cho TN thì quen trở lại, lo gì? TN vẫn hay mắc phải cái lỗi tay trái đó là ưa nổi hứng muốn làm chuyện lớn. Nhưng rồi đành bỏ tay làm... chú cười.

● **NGUYỄN THUY VI**: Chỉ gửi bài về một địa chỉ duy nhất: Hộp thư 1146. Hiện giờ thì chưa thấy bài của em nói. Nếu không lạc địa chỉ kia, sẽ theo lời em dặn. Hai người kia gửi lời cảm ơn sự thăm hỏi của em.

● **HỒ CÚC VI** (Cần Thơ): Sự lo lắng của cháu làm cho TN cảm động. Và chính vì còn những thương yêu như thế mà TN đâu có muốn chết. Rồi sẽ hết mùa hè, bạn bè chân sẽ gặp đông đủ lại.

● **NGÔ VIỆT DŨNG**: Vẫn có mặt ở tòa soạn thường đầy chữ. Đề nghị của bạn hơi khó vì TN có tới 3 truyện dài rồi. Tuần báo không thể đăng nhiều truyện dài hơn nữa.

● **VĂN CÔNG VIỆT** (Biên Hòa): Rất cảm động khi đọc thư dài của bạn. Lúc nào Tòa soạn cũng cố gắng giữ cho tờ báo dễ thương mãi trên tay của bạn ngọc. Vì Tòa soạn thiếu nhân viên không thể bán báo dài hạn được. Một lần nữa, rất cảm ơn bạn.

● NGUYỄN HOÀNG TỊNH (Đà N.):
Viết bài cho TN mà cứ sợ không
dành thì chân quả là người yếu tim.
Can đảm hơn tí nữa đi chứ. Chịn
thôi, không làm thầy bói được.

● HUY LIÊN (Saigon): Nếu bạn
thích công việc viết lách thì cứ thế
mà tiếp tục. Đăng hay không chỉ
là vấn đề phụ. Cố gắng với con
đường mình đi là đã thành công
công đó. Tuy nhiên đó không phải
lời khuyên của ông « thầy dơi ».
Bài của bạn đang đọc.

● QUỲNH PHI (Saigon): Giả vờ
chết vài tuần rồi sống lại? Hồi hộp
lắm, lỡ chết luôn rồi sao? TN dân
có hồn mái bạn ngọc làm gì.

● VÂN BÁ: Bài và thư của em
Tòa soạn đã nhận đủ. Đang đọc.
Cảm ơn lời chúc của em.

● PHẠM XUÂN TRƯỜNG (G.Đ):
Những truyện đại khái như em kể
có thiếu gì trong TN, cần chi phải
tốn công đi tìm. Hay cuối cùng ta
bèn sáng tác ra một truyện vậy.

● NGUYỄN BÍCH LIÊN (Cần Thơ):
Báo cũ trả về chất ở kho một thời
gian rất ngắn thì cân ký hết nên số
báo em thiếu không còn nữa. Tòa
soạn cũng không biết làm sao hơn.
Sẽ tìm, nếu có cho em biết sau
nhé.

● TÁO TRĂNG: Thư em bị kẹt tàu
nên nằm mãi dưới cùng bữa nay
mới tìm ra. Mong đừng trách TN
nhé. Hộp thư 1146 là Tòa soạn

PHÂN ƯU

Đan đôn hay tin:

THÂN MẪU

Ông NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG
(Giám đốc nhà sách Khai Trí,
Chủ nhiệm tuần báo Thiếu Nhi)
vừa tạ thế.

Chúng tôi thành thật chia
buồn cùng tang quyến và cầu
chúc hương hồn cụ bà sớm siêu
thoát.

TUỔI NGỌC

mượn của Bưu điện đẩy chữ, làm
gì có đường hay ngõ ngách như em
hỏi. Cảm ơn lời chúc của em.

● PHẠM ANH TUẤN (Huế): Đó
là tình trạng chung của báo chí bây
giờ. Không làm sao khác hơn được.
Cuốn ấy D.A. chưa viết. Nhưng chắc
chắn sẽ viết một ngày gần đây.

● THUẬN HOÀNG (Cao Lãnh):
Đúng hơn TN nghĩ rất nhiều tới
những người bạn cũ. Bạn không
biết đấy thôi. Sẽ nhắc lời của bạn
tới hai người bạn đó.

● ĐỖ THANH PHỤNG (Vĩnh B.):
Sự lo lắng của bạn làm Tòa soạn
cảm động. Bây giờ báo giữ nguyên
khổ nhỏ như thế này. Khi nào tình
trạng thay đổi sẽ về lại khổ cũ. Còn
những dự định chưa thực hiện được
bây giờ đầu.

NGUYỄN THỂ

t.t. kh.

1) Xin cho biết tiền sử của T.T. Kh.

2) Tiểu sử của thi sĩ Baudelaire và tác phẩm của ông.

HUỲNH LỆ THỦY

1— Tung tích của T.T.Kh. còn đầy bí ẩn, cho tới nay cũng vẫn chỉ có những giả thuyết về nhà thi sĩ này mà thôi. Mới đây cũng có một vài tập san văn nghệ bàn thảo về vấn đề này, nhưng cũng chưa đưa ra được lối giải đáp thỏa đáng vào cả.

Thường người ta đưa ra bốn giả thuyết chính :

— T.T.Kh. là một phụ nữ, người yêu của Thâm Tâm.

— T.T.Kh. chính là thi sĩ Thâm Tâm.

— T.T.Kh. là J. Leiba.

— T.T.Kh. là Thanh Châu.

2— Charles Baudelaire sanh

năm 1821, mồ côi cha lúc 6 tuổi. Mẹ ông tái giá. Giữa ông và người dượng ngay từ đầu đã có sự kỵ ghét nhau thậm tệ. Lên Đại Học, ông học Luật, nhưng ngay từ năm 17 tuổi, Baudelaire đã bắt đầu làm thơ và cả ngày la cà các quán rượu với các giới văn nghệ sĩ. Năm 20 tuổi người dượng muốn chấm dứt nếp sống tài tử đó đã buộc ông phải đáp tàu qua Ấn Độ, nhưng đi được nửa đường, Baudelaire bỏ ngang trở về Pháp. Ngay sau đó ông được hưởng gia tài của cha và tự do sống theo ý muốn. Ông tiếp tục sáng tác thơ nhưng những tác phẩm đầu tiên được chú ý là những cuốn phê bình văn nghệ và nhất là công trình dịch thuật tác phẩm của nhà văn Hoa Kỳ Edgar Allen Poe (Histoires Extra ordinaires).

Tập thơ trứ danh nhất của Baudelaire là tập «Les Fleurs du Mal» khi xuất bản bị Tòa xử là «dâm ô» và bị phạt vạ. Các tác phẩm khác của ông gồm các tập thơ «Les Paradis Artificiel», «Richard Wayner et Taunhauser» và «Spleen de Paris».

Năm 1866, Baudelaire bị tê liệt khi đang ở Bỉ. Được mang ngay về Ba Lê ông chỉ còn là một người tàn phế không nói được. Tuy nhiên ông vẫn giữ nguyên được sự sáng suốt cho tới ngày qua đời (31-8-1867).

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

THƠ

Luân Vũ, Phạm Lá Vàng, Cơ Hồ, Cao Văn Phi, Dương Thường, Hát Cầm, A. N., Trần Thành Thạch, Trần Mỹ Đình, Ngọc Thùy Khanh, Văn Dza Thảo, Nguyễn Miên Trường, Tuyết, Cơ Hoài Thanh, Thy Nam, Cung Trọng Dũng, Huỳnh Thị Mỹ Châu, Hải Yến Linh Thy, Băng Gian, Nguyễn Thị Thanh Minh, Trần Anh, Hoàng Du Thụy, Nguyễn Thị Thu Oanh, Trương Thanh Tưng, Hạ Uyên Thảo, Phan Thiên Phú, An Vi, Ngâu, Nguyễn Xự, Nguyễn Quốc Hùng, Viễn Lưu, Phạm Thị Thu Xưa, Võ Ngọc Dũng, Ngữ Luân, Huỳnh Chiếu Vọng, Hồng Yến, Chiêu Lý, Rừng Rú Đam Mê, Đào Đình Thái Sơn, Vũ Thuần Trung, Phương Thi, Nguyễn Cầu, Linh Thy, Triều Tố Lê, Jalau, Hoa Cỏ May, Trương Thanh Tùng, Nguyễn Tiến Cung, Lâm Diên Kha Thụy, Hà Khắc Trục, Trương Lưu Thủy, Lê Văn Nguyên, Nguyễn Thị Kỷ Niệm, Triều Nguyên, Đình Hà Nam, Hạ Uyên Thảo, Phạm Thị Thu Xưa, Trần Hoài Cung, Vàng Úa, Đỗ Buội, Phan Thiên Phú, Trần Hồng Sinh, Nguyễn Văn Thông, Phan Kim Hạnh, Dạ Lai Hương, Chiêu Lý, Tuyết, Tôn Nữ Nguyệt Biên, Phan Minh Quý, Kiều Giang, Đỗ Vân, Phan Nhã Uyên Uyên, Hoàng Văn Tuy Hòa, Lê Thị Cát Tường, Nguyễn Quang Hiền, Trần Viên Dung.

VĂN

Trần Đức Oanh, Trần Thị Đồng Thảo, Nguyễn Thị Thiên Khánh, Đặng Tâm Thu, Nguyễn Hoàng Cung, Cao Tông Trần Du Tâm Vong, Giêu Hà Phương, Đoàn Thanh Huyền, Cao Bá Lương, Đông T.V., Văn Hương, Thúy Phụng, Hoàng Du Thụy, Mỹ Trang, Lê Hoài Lê, Trầm Cúc Hương, Hương Chiêu Mua, Thụy Vi, Đỗ Thành Đức, Đoàn Thụy, Minh Dũng, Lam Kym, Trần Thị Đồng Thảo, Võ Kim Uyên, T.V. Lê Thanh Hòa, Nguyễn Thị Thu Xưa, Cảnh Vạc Bay, Kỳ Khương, Trần Lê K L, Thủy Tiên, Thương Hoài Nhân, Minh Nguyên, N. Comme, Hoàng Cầm, Lê Minh Diệu, An Vi, Hà Xuân Diễm, Tịnh Tâm, Di An, Như Hát, Cát, Phan Thị Hạ Xưa, Hát Huyền, T.T. Ngọc Sương, Mây Ngọc, Ngàn Sương, Vũ Ngày Xưa, Thụy Linh Quân, Đáng Quỳnh, Thương Minh, Phan Thúy Loan, Thụy Vi, Nguyên Hương, Trần Nguyên Công, Phương Thư, Ch. Nghĩa, Nguyễn Lăng Du, Lê Hà Thắng, Thanh Nguyên Ngọc Kiều, Lunady, Nguyễn Thị Tuyết Hoa, Nguyễn Thị Kim Loan, Anh Anh, Phan Nhã Uyên Uyên, Phạm Phúc, Hoàng Văn Tuy Hòa, Tam Di, Mây Nguyễn, Nguyễn, Nguyễn Thị Dế Thương, Trần Thất Phúc, Nguyễn Thế Khiêm, Phan Thị Hạ Xưa, Nguyễn Hoàng Cung, Nguyễn Dũng Anh Đào, Trần Thương Thư, Nguyễn Mạnh Bắc, Trần Phi Hùng.

Sữa MONT BLANC

tuổi trắng

